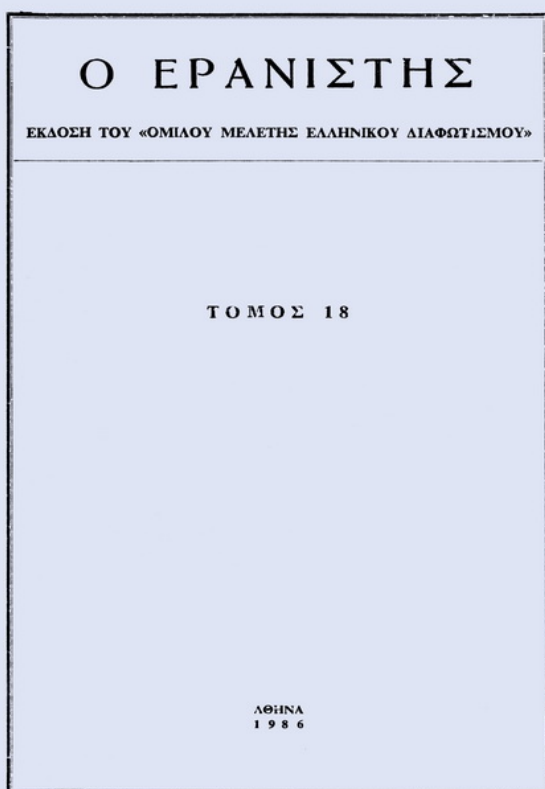

The Gleaner

Vol 18 (1986)

Επτά σπάνια ελληνικά φυλλάδια δημοσιευμένα
στην Πετρούπολη (1771-1772)

Νέστωρ Καμαριανός

doi: [10.12681/er.284](https://doi.org/10.12681/er.284)

To cite this article:

Καμαριανός Ν. (1986). Επτά σπάνια ελληνικά φυλλάδια δημοσιευμένα στην Πετρούπολη (1771-1772). *The Gleaner*, 18, 1-34. <https://doi.org/10.12681/er.284>

**ΕΠΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΑ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ (1771-1772)**

Κατὰ τὸν πρῶτο ρωσο-τουρκικὸ πόλεμο ἡ αὐτοκράτορις Αἰκατερίνη Β΄ προσπάθησε μὲ διάφορα πατριωτικὰ φυλλάδια νὰ κερδίσει τὴ συμπάθεια τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν φυλλαδίων εἶναι καὶ τὰ ἑπτὰ, μὲ τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἀσχοληθοῦμε. Ὅλα εἶναι σπανιότατα καὶ μάλιστα τὰ πρῶτα ἔξι, ὅπως θὰ δοῦμε, δὲν ἔχουν ἐξώφυλλα, οὔτε ἔνδειξη τόπου καὶ χρόνου ἐκτύπωσης καὶ προκάλεσαν πολλὰς συζητήσεις τόσο ἀνάμεσα στοὺς βιβλιογράφους ὅσο καὶ στοὺς ἱστορικοὺς.

Ἴδου ἓν συντομικὰ οἱ τίτλοι τῶν φυλλαδίων:

1. *Στοχασμοὶ εἰς τοὺς παρόντας κρίσιμους καιροὺς---*
2. *Ἰκετηρία τοῦ γένους τῶν Γραικῶν---*
3. *Λόγος τοῦ παπᾶ Νικολάου τοῦ Χαριστησκίου---*
4. *Οὐολτέρου τὸ Διεγερτικὸν τῶν βασιλέων---*
5. *Οὐολτέρου Ἐπιστολή---*
6. *Ἰωάννου Πλοχῶβ Ποιημάτων---*
7. *Τὸ Ἱερὸν τῆς δόξης---*

Σ' αὐτὰ τὰ φυλλάδια γίνεται λόγος γιὰ τὴν ὑπέρμαχο τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ὑποδούλων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τὴν αὐτοκράτορις Αἰκατερίνη Β΄, καὶ γιὰ τοὺς πολέμους τῆς. Τὰ φυλλάδια κυκλοφόρησαν αὐτόνομα, δύο ὅμως ἀπὸ τοὺς κατόχους τοὺς τὰ ἔδесαν ὅλα μαζί: ἡμεῖς γνωρίζουμε δύο τέτοιους τόμους, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἄγνωστοι στοὺς βιβλιογράφους. Ὁ ἓνας βρίσκεται σήμερα στὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, καὶ ὁ ἄλλος στὴν κατοχή μας. Τὸ δέσιμό τοὺς ἔγινε σὲ δύο διαφορετικὰς ἐποχές. Τὸ ἀντίτυπο τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας ἔχει ἓνα πολὺ ὠραῖο δέσιμο, ὅλο σὲ δέρμα, μὲ κοσμήματα θρησκευτικά, πεπιεσμένα πάνω στὸ δέρμα, καὶ στὰ δύο ἐξώφυλλα. Ἡ βιβλιοδέτηση φαίνεται ὅτι ἔγινε σ' ἓνα μοναστήρι τῆς Μολδοβλαχίας. Ἡ ἐπένδυση τῶν ἐξωφύλλων ἔγινε μὲ ἄχρηστα φύλλα ἀπὸ ἓνα ἐκκλησιαστικὸ ρουμανικὸ βιβλίον τῆς ἐποχῆς. Τὰ φυλλάδια, μὲ τὸ ἐπαναστατικὸν κείμενό τοὺς, δὲν μποροῦσαν νὰ ἔχουν ἐλεύθερη κυκλοφορία στὰ τουρκοκρατούμενα μέρη. Τὸ ἀντίτυπο τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας πιστεύουμε ὅτι γλύτωσε χάρις στὸ

δέσιμό του και πέρασε απαρατήρητο μέσα σὲ διάφορα ἐκκλησιαστικά βιβλία.

Ὁ ἄλλος τόμος, πὺν βρίσκεται σήμερα στὴν κατοχὴ μας, εἶναι ἀπλὰ δεμένος, μὲ λίγο δέρμα μόνον στὴ ράχη τοῦ βιβλίου, χωρὶς στολίσματα, καὶ πολὺ πιθανὸν τὸ δέσιμο νὰ ἔγινε στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνα, ὅπως φανερώνουν τὰ ὑλικά πὺν μεταχειρίστηκε ὁ βιβλιοδέτης.

Μὲ τὰ σπάνια αὐτὰ ἔντυπα ἀσχολήθηκε πρὶν ἀπὸ τριάντα πέντε χρόνια ἡ Ἀριάδνη Καμαριανοῦ στὸ βιβλίο της περὶ Βολταίρου¹, τὸ ὁποῖο εἶναι γραμμένο στὰ ρουμάνικα καὶ δὲν ἔγινε πολὺ γνωστὸ στὴν Ἑλλάδα. Ἡ Ἀρ. Καμαριανοῦ εἶχε στὴ διάθεσή της τοὺς δύο τόμους τοῦ Βουκουρεστίου μὲ τὰ ἑπτὰ ἔντυπα, καὶ γράφει ὅτι εἶναι «ἀπαράλλαχτοι»². Δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι ἀπαράλλαχτοι, μολονότι περιέχουν τὰ ἴδια φυλλάδια, γιὰτι παρουσιάζουν μιὰ μικρὴ διαφορὰ στὴ σειρὰ τῶν φυλλαδίων. Στὸ ἀντίτυπο τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας προηγεῖται ἡ «Οὐολτέρου Ἐπιστολή» καὶ ἀκολουθεῖ τὸ «Οὐολτέρου τὸ Διεγερτικόν», ἐνῶ στὸ δικό μας ἀντίτυπο τὰ δύο φυλλάδια βρίσκονται ἀντίστροφα, δηλαδὴ τὸ πέμπτο φυλλάδιο εἶναι τέταρτο, καὶ τὸ δεῦτερο πέμπτο. Οἱ κάτοχοί τους πὺν τὰ ἔδесαν ἤξευραν ἄραγε τὴ σειρὰ τῆς κυκλοφορίας τους, ἔτσι πὺν τὰ τοποθέτησαν;

Ὁ Ἀνδρέας Παπαδόπουλος Βρετὸς σημειώνει ὅτι ἦταν κάτοχος ἐνὸς τόμου πὺν περιεῖχε μόνον τρία ἀπὸ τὰ ἑπτὰ φυλλάδια, δηλαδὴ: «Τὸ Ἱερὸν τῆς δόξης», «Οὐολταίρου τὸ Διεγερτικόν» καὶ «Ἰωάννου Πλοχὸβ— Ποιημάτων»³. Ὁ Η. Pernot εἶχε στὴ βιβλιοθήκη του ἓνα τόμο μὲ τέσσερα φυλλάδια, δηλ. τὰ «Πανευσπλαχνικωτάτη Κυρία», «Πλοχὼφ», «Ἰκετηρία» καὶ «Οὐολτέρου Ἐπιστολή»⁴. Ἐνα τρίτο ἀντίτυπο σώζεται στὴν Πανεπιστημιακὴ βιβλιοθήκη τοῦ Ἰασιίου· περιέχει τὰ φυλλάδια: «Τὸ Ἱερὸν τῆς Δόξης», «Στοχασμοί», «Ἰκετηρία» καὶ «Οὐολταίρου Ἐπιστολή».

Οἱ δύο τόμοι, πὺν βρίσκονται στὸ Βουκουρέστι, εἶναι οἱ πληρῆστεροι. Λεῖπει ὅμως καὶ ἀπὸ τοὺς δύο τὸ ἔντυπο πὺν φέρει τὸν τίτλο

1. Ariadna Camariano, *Spiritul revoluționar francez și Voltaire în limba greacă și română*, Βουκουρέστι, 1946.

2. *Ε. δ.*, σ. 92.

3. Ἀνδρέας Παπαδόπουλος Βρετὸς, *Νεοελληνικὴ Φιλολογία*, τ. Β', Ἀθήνα 1857, σ. 65.

4. Emile Legrand-Louis Petit-Hubert Pernot, *Bibliographie Hellénique*, XVIII s., τ. Β', Παρίσι 1928, σ. 178.

5. N. Gaidagis, *Catalogul cărților grecești de la Biblioteca Centrala Universitară M. Eminescu*, τ. Β', Ἰάσι 1975, σ. 218, ἀρ. 303.

«Πανευσπλαχνικωτάτη Κυρία». Ὁ Legrand τὸ ἀναδημοσίευσε ὁλόκληρο «*vu la rareté de cet opuscule*»⁶.

Εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι δὲν κυκλοφόρησε ἓνας τόμος μὲ τὰ ἑπτὰ φυλλάδια, ἀφοῦ δὲν ἔχομε κανένα τεκμήριο, καὶ ὅτι τὸ κάθε φυλλάδιο κυκλοφόρησε αὐτόνομα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν συμφωνοῦμε μὲ τὰ γραφόμενα τοῦ Φ. Ἡλιοῦ: «Φαίνεται πὼς εἶχε κυκλοφορήσει ἓνας τόμος μὲ μεταφράσεις ἀπὸ τὸ Βούλγαρη ἔργων τοῦ Βολταίρου σχετικῶν μὲ τὴν ἀνατολικὴ πολιτικὴ τῆς Αἰκατερίνης Β'. Δὲν ξέρω ἂν συγκέντρωνε φυλλάδια ποὺ εἶχαν ἤδη κυκλοφορήσει αὐτόνομα, ἢ ἂν τὰ φυλλάδια ποὺ γνωρίζουμε ἀποτελοῦν χωριστὰ τραβήγματα ἢ ἀκόμη καὶ σπαράγματα τοῦ τόμου αὐτοῦ»⁷.

Τὰ φυλλάδια τροφοδοτοῦσαν παλαιούς πόθους τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων καὶ τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου γιὰ ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν, δυναμώνοντας τὴν πίστη τους στὴν ὀρθόδοξη αὐτοκρατορίσσαν Αἰκατερίνη Β'. Ὅλα τὰ φυλλάδια κατακρίνουν τοὺς ἄθėjους Τούρκους ποὺ καταδυνάστευαν τοὺς χριστιανοὺς καὶ θέλουν νὰ τοὺς διαφωτίσουν ὅτι ἡ αὐτοκρατορίσσα τοῦ Βορρᾶ ἔχει ἀπελευθερωτικοὺς σκοποὺς, καὶ ἔτσι ἐνίσχυαν τὸ φιλορωσικὸ πνεῦμα τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν.

Ἀπὸ τὰ φυλλάδια ποὺ κυκλοφόρησαν αὐτόνομα διασώθηκαν μόνο μερικὰ ἀντίτυπα καὶ οἱ βιβλιογραφικὲς πληροφορίες γι' αὐτὰ εἶναι λιγοστὲς. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε μερικὰ νέα στοιχεῖα, γιὰ τὰ σπανιότατα αὐτὰ φυλλάδια, ποὺ τυπώθηκαν στὴν ἐποχὴ τοῦ πρώτου ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, γιὰ μία καλύπτερη κατατόπιση τῶν ἐλλήνων βιβλιογράφων καὶ ἱστορικῶν.

Ἴδου ὁ τίτλος τοῦ πρώτου φυλλαδίου ἀκριβῶς ὅπως ἔχει: «Στοχασμοὶ εἰς τοὺς παρόντας κρισίμους Καιροὺς, τοῦ Κράτους τοῦ Ὁθωμανικοῦ». 4ο, 40 σ., (χωρὶς ἐξώφυλλο καὶ χωρὶς ἐνδειξὴ τόπου καὶ χρόνου ἐκδόσης. Ὁ τίτλος εἶναι στὴ μέση τῆς πρώτης σελίδας καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τῆς σελίδας ὑπάρχει ἓνα τυπογραφικὸ κόσμημα). Οἱ βιβλιογράφοι γνωρίζουν μόνον ἓνα ἀντίτυπο, τῆς βιβλιοθήκης Γιάννη Βλαχογιάννη. Ὁ Φ. Ἡλιοῦ πέρασε στίς «Προσθῆκες», στὰ ἀχρονολόγητα βιβλία, τὸ ἔντυπο αὐτό. Δίδει τὸν τίτλο καὶ τὴν περιγραφὴ τοῦ βιβλίου, καὶ προσθέτει ὅτι: «ἡ περιγραφὴ ἔγινε ἀπὸ τὸν H. Pernot, ἀπὸ ἀντίτυπο τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Γιάννη Βλαχογιάννη»⁸.

6. ἔ. ἀ., σ. 175-178.

7. Φίλιππος Η. Ἡλιοῦ, *Προσθῆκες στὴν Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία. Α'.* Τὰ βιβλιογραφικὰ κατάλοιπα τοῦ E. Legrand καὶ τοῦ H. Pernot (1515-1799). Ἀθήνα 1973, σ. 307.

8. Φ. Η. Ἡλιοῦ, ἔ. ἀ., σ. 310, ἀρ. 244.

“Αν τὸ ἀντίτυπο τῆς βιβλιοθήκης Βλαχογιάννη ἔχει χαθεῖ, τότε τὰ μόνα γνωστὰ σήμερα ἀντίτυπα εἶναι τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, τοῦ Ἰασίου καὶ τὸ δικό μας.

Πρῶτος ποὺ ἀνέφερε τὸ σπάνιο αὐτὸ ἔντυπο εἶναι ὁ Γεώργιος Ζαβίρας⁹, ὁ ὁποῖος τὸ ἀποδίδει στὸν Εὐγένιο Βούλγαρη. Ὁ Ζαβίρας φαίνεται ὅτι ἀντέγραψε βιαστικὰ τὸν τίτλο, καὶ γι’ αὐτὸ τὸν δίδει λίγο λανθασμένο· γράφει: «κρισίμους καιροὺς τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους», ἀντὶ «κρισίμους καιροὺς, τοῦ Κράτους τοῦ Ὀθωμανικοῦ», καὶ συμπεραίνει ἀπὸ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα ὅτι τὸ φυλλάδιο τυπώθηκε στὴ Λειψία. Ὁ Κωνσταντῖνος Σάθας¹⁰, ὁ Rudolf Nicolae¹¹ καὶ ὁ Φάνης Μιχαλόπουλος¹² ἀκολούθησαν πιστὰ τὰ γραφόμενα τοῦ Ζαβίρα, χωρὶς νὰ δοῦν κανένα ἀντίτυπο. Ὁ Ζαβίρας δὲν εἶχε τὸ βιβλίον στὴ βιβλιοθήκη του, γιατί δὲν τὸ βρίσκομε περασμένο στὸν κατάλογο τῆς βιβλιοθήκης του, ποὺ δημοσίευσε ὁ οὐγγρος ἐλληνιστὴς Ἀνδρέας Graff¹³. Τὸ βιβλίον δὲν τυπώθηκε στὴ Λειψία, ὅπως νομίζει ὁ Ζαβίρας, ἀλλὰ στὴν Πετροῦπολη, ὅπως θὰ δοῦμε πιὸ κάτω. Ἐπίσης δὲν εἴμεθα βέβαιοι ἂν τὸ ἔγραψε ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, ἢ κανένα ἄλλο πρόσωπο, ποὺ εἶχε ἀρκετὲς ἱστορικὲς γνώσεις, ὅπως φανερώνουν οἱ διάφορες ἐπεξηγηματικὲς πληροφορίες ποὺ συναντοῦμε στὶς ὑποσημειώσεις. Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι ἀρχειακὲς ἔρευνες θὰ βγάλουν σύντομα στὴν ἐπιφάνεια τὸ ἀγνωστο ὄνομα τοῦ συγγραφέα. Ὁ Ζαβίρας προσθέτει ἀκόμη ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ μεταφράστηκε στὰ γαλλικά. Ἀπὸ ποῦ ἔχει τὴν πληροφορία δὲν μᾶς τὸ λέγει, φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι βάσιμη, γιατί ὁ Παπαδόπουλος Βρετὸς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἐκδοσὴ ἔχει σχῆμα 12ο καὶ 96 σελίδες.

Ὁ Φ. Μιχαλόπουλος, μιλώντας γι’ αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ θεωρώντας τὸν Βούλγαρη ὡς συγγραφέα, σημειώνει ὅτι τὸ ὑπέβαλε στὴν Αἰκατερίνη στὰ 1770. Ἡ ἄποψή του ὅμως δὲν εἶναι ὀρθή, γιατί τὸ ἔργο δὲν μπορούσε ὁ Βούλγαρης νὰ τὸ προσφέρει στὴν αὐτοκρατορίστσα τὸ 1770, ἀφοῦ δὲν ἦταν ἀκόμη γραμμένο. Στὴ σ. 31 ὁ συγγραφέας ἀναφερόμενος στοὺς Τούρκους στὸ ρωσο-τουρκικὸ πόλεμο (1768-1774) προσθέτει: «καθὼς ὁ παρὼν [πόλεμος (1768)] εἰς τὸν ὁποῖον, τρίτον

9. Γεώργιος Ζαβίρας, *Νέα Ἑλλὰς ἢ Ἑλληνικὸν Θέατρον*, Ἀθήνα 1872, σ. 204.

10. Κωνσταντῖνος Σάθας, *Νεοελληνικὴ Φιλολογία*, Ἀθήνα 1868, σ. 570.

11. Rudolf Nicolae, *Geschichte der neugriechischen Literatur*, Λειψία 1876, σ. 124.

12. Φάνης Μιχαλόπουλος, *Τὰ Γιάννινα κι’ ἡ νεοελληνικὴ ἀναγέννηση*, Ἀθήνα 1930, σ. 49.

13. Ἀνδρέας Graff, *Κατάλογος τῆς ἐν Βουδαπέστη βιβλιοθήκης Γεωργίου Ζαβίρα*, Βουδαπέστη 1935.

ἤδη ἔτος, γυμνάζονται ὄχι εὐτυχῶς». "Αν λάβομε ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ Τοῦρκοι κήρυξαν τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Ρωσίας στὶς 4/15 Ὀκτωβρίου 1768¹⁴, τότε μπορούμε νὰ δεχτοῦμε ὅτι ὁ συγγραφέας ἔγραψε τὸ ἔργο του στὰ 1771 καὶ ὄχι στὰ 1770. Ὅσο γιὰ τὸ χρόνο τῆς ἔκδοσης, ὁ Παπαδόπουλος Βρετὸς¹⁵ παραδέχεται ὅτι ἡ ἔκδοση ἐγίνε στὴν Πετρούπολη τὸ 1771, ὁ Philipp Strahl¹⁶, ἡ Ἀρ. Καμαριανοῦ¹⁷, καὶ ὁ Κ.Θ. Δημαρᾶς¹⁸ τοποθετοῦν τὴν ἔκδοση στὰ 1772. Δυστυχῶς δὲν ἔχομε κανένα βάσιμο τεκμήριο ποῦ νὰ μᾶς φωτίσει ἀρκετά.

Τὸ δεύτερο ἔντυπο, ἔχει τὸν τίτλο: «Ἱκετηρία τοῦ Γένους τῶν Γραικῶν Πρὸς πᾶσαν τὴν χριστιανικὴν Εὐρώπην». (4ο, 10 σ., χωρὶς ἐξώφυλλο καὶ χωρὶς ἐνδειξη τόπου καὶ χρόνου ἔκδοσης¹⁹). Τὸ πατριωτικὸ αὐτὸ φυλλάδιο προκάλεσε πολλὰ συζητήσεις στοὺς βιβλιογράφους καὶ ἱστορικοὺς γύρω ἀπὸ τὴν πατρότητα καὶ τὴν κυκλοφορία του. Ἔως τώρα δὲν ξέραμε ἀκριβῶς ποῖος ἔγραψε τὸ ἔργο αὐτό, μερικοὶ θεωροῦσαν ὡς συγγραφέα τὸν Εὐγένιο Βούλγαρη, ἄλλοι τὸν Φλωρεντῖνο Giovanni Del Turco. Περιορίζομαι νὰ ἀναφέρω μόνον τὸν Φ. Ἡλιοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξετάζει τὶς γνώμες τῶν προγενεστέρων του καὶ καταλήγει: «ὥσπου νὰ ὑπάρξουν ἀποφασιστικότερα τεκμήρια δὲ μπορούμε νὰ θεωρήσουμε πῶς τὸ πρόβλημα τῆς πατρότητας τῆς Ἱκετηρίας ἔχει ἐξαντληθεῖ»²⁰.

Ὁ ἀκαδημαϊκὸς Παναγιώτης Κανελλόπουλος, μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ του, καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν συνεργατῶν του, Λέανδρου Βρανούση, στὴν Ἀθήνα, καὶ τῆς Σόνιας Ἰλίνσκαγια καὶ τοῦ συζύγου της Μήτσου Ἀλεξανδρόπουλου, στὴ Μόσχα, κατόρθωσε τώρα τελευταῖα νὰ ρίξει ἀρκετὸ φῶς σὲ μερικά βασικὰ σκοτεινὰ προβλήματα ποῦ περιμέναν ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὴ λύση τους. Σὲ μιὰ ἀνακοίνωση ποῦ ἔκαμε στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν μὲ τὸν τίτλο: «Ποῖος συνέγραψε τὴν "Ἱκετηρίαν τοῦ γένους τῶν Γραικῶν πρὸς πᾶσαν τὴν χριστιανικὴν Εὐρώπην"»²¹, μᾶς πληροφορεῖ μὲ ἀκατανίκητα ἐπιχειρήματα: 1) Ὅτι ὁ συγγραφέας τῆς «Ἱκετηρίας» εἶναι ἓνας Ἕλληνας, ὁ Ἀντώνης Γκί-

14. Παντελῆς Κοντογιάννης, *Οἱ Ἕλληνες κατὰ τὸν πρῶτον ἐπὶ Αἰκατερίνης Β' ρωσοτουρκικὸν πόλεμον (1768-1774)*, Ἀθήνα 1903, σ. 108.

15. Α. Παπαδόπουλος Βρετὸς, *ἔ. ἀ., τ. Β'*, σ. 65.

16. Philipp Strahl, *Das gelehrte Russland*, Λειψία, 1828 σ. 449.

17. Α. Camariano, *ἔ. ἀ., σ. 93*.

18. Κ. Θ. Δημαρᾶς, *La Grèce au temps des Lumières*, apud Ἡλιοῦ, *ἔ. ἀ., σ. 310*.

19. Τὸ κείμενο ἀναδημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸν Φ. Η. Ἡλιοῦ, *ἔ. ἀ., σ. 97*.

20. *ἔ. ἀ., σ. 292*.

21. Δημοσιεύθηκε στὸ π. *Νέα Ἑστία*, τ. 106, 1979, σ. 908-916 [βλ. τώρα καὶ *Πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν*, τ. 54, 1980, σ. 197-210].

κας, πού ανατράφηκε στη Νεάπολη και δὲν ἔχει καμιὰ σχέση με τούς Γκικάδες πού ἡγεμόνευσαν στη Μολδοβλαχία, καὶ ὅτι ἀποκλείεται τὸ ἔργο νὰ τὸ ἔγραψε ἢ νὰ τὸ μετέφρασε στὰ ἑλληνικὰ ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, ἢ ὁ Φλωρεντίνος φιλόλογος Giovanni del Turco· 2) "Ὅτι ὁ Γκίκας ἔγραψε τὸ ἔργο του στὸ Αἰγαῖο καὶ τὸ ἔστειλε στὴν ἰταλικὴ ἐφημερίδα «Notizie del mondo», ἡ ὁποία τὸ δημοσίευσε στὰ φύλλα 54 καὶ 55 (6 καὶ 9 Ἰουλίου 1771), καὶ ἀκολούθησαν, στὶς 20 Ἰουλίου 1771, μιὰ γαλλικὴ μετάφραση στὸ «Courrier du Bas-Rhin», καὶ στὶς 8 Αὐγούστου 1771, μιὰ ρωσικὴ μετάφραση στὸ τεύχος 65 τοῦ περιοδικοῦ «Sanktpetersburskija vedomosti». Οἱ συμπληρώσεις τοῦ Π. Κανελλόπουλου εἶναι πολὺτιμες, γιατί ξεκαθάρισαν σπουδαῖα σκοτεινὰ προβλήματα. Μὲ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία θέλομε νὰ προσθέσουμε καὶ ἐμεῖς, χάριν τῶν Ἑλλήνων βιβλιογράφων καὶ ἱστορικῶν, μερικὰ ἄλλα στοιχεῖα γιὰ τὸ ἀξιόλογο ἔργο τοῦ Ἀντ. Γκίκα.

Οἱ Ἕλληνες βιβλιογράφοι, Γεώργιος Λαδᾶς καὶ Ἀθανάσιος Χατζηδημός, γνωρίζουν ἔμμεσα μόνον ἓνα ἀντίτυπο, τῆς βιβλιοθήκης H. Pernot²², ὁ δὲ Φ. Ἡλιοῦ χρησιμοποιεῖ τὸ ἀντίτυπο τοῦ Pernot καὶ ἀναφέρει ἓνα δεύτερο, τῆς βιβλιοθήκης Γιάννη Βλαχογιάννη²³. Πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι διασώθηκαν ἀκόμη τρία ἀντίτυπα, δύο ἀπὸ τὰ ὁποῖα βρίσκονται σήμερα στὸ Βουκουρέστι, καὶ ἓνα στὸ Ἰάσι.

Ἡ «Ἰκετηρία» κυκλοφόρησε καὶ σὲ χειρόγραφο. Ὁ Φ. Ἡλιοῦ, καθὼς καὶ ὁ Π. Κανελλόπουλος, ἀναφέρουν μόνον δύο, τὸ ἑλληνικὸ χειρόγραφο ἀρ. 15 τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας²⁴, τὸ ὁποῖο ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου Τιμόθεος τὸ δημοσίευσε ὡς ἀνέκδοτο²⁵, καὶ ἓνα ἄλλο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσσοῦ²⁶. Κυκλοφόρησαν καὶ ἄλλα χειρόγραφα στὸ τέλος τοῦ XVIIIου αἰῶνα καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ XIXου αἰῶνα, καὶ ἀξίζει νὰ τὰ ἀναφέρομε, γιατί μᾶς δείχνουν τὴ μεγάλη κυκλοφορία πού εἶχε τὸ ἔργο.

Ὁ Γεώργιος Ζαβίρας εἶχε στὴ βιβλιοθήκη του ἓνα χειρόγραφο²⁷, ἀλλὰ δίδει τὸν τίτλο τοῦ ἔργου λίγο λανθασμένο: «Ἰκετηρία ὡς ἐκ τοῦ γένους τῶν Γραικῶν», ἀντὶ: «Ἰκετηρία τοῦ γένους τῶν Γραικῶν», ὅπως διαβάζομε στὸ ἔντυπο. Ὁ Ζαβίρας προσθέτει ὅτι ἐτυπώθη «παρὰ

22. Γεώργιος Λαδᾶς- Ἀθανάσιος Χατζηδημός, *Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία. Συμβολὴ στὸ δέκατο ὀγδόο αἰῶνα*, Ἀθήνα 1964, σ. 206-207.

23. Φ. Ἡλιοῦ, *ἔ. δ.*, σ. 291.

24. Const. Litzica, *Catalogul manuscriselor grecesti*, Βουκουρέστι 1909, σ. 384, ἀρ. 657 (15).

25. π. *Νέα Σιών*, τ. ΙΘ', 1924, σ. 435-443· A. Camariano, *ἔ. δ.*, σ. 97.

26. Σπ. Λάμπρος, π. *Νέος Ἑλληνομνημίων*, τ. Ι', 1931, σ. 297.

27. Γεώργιος Ζαβίρας, *Νέα Ἑλλάς ἢ Ἑλληνικὸν θέατρον*, Ἀθήνα 1872, σ. 294.

τῷ βάου μάϊστερ», ἀλλά, ὅπως θὰ δοῦμε παρὰ κάτω, καὶ αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ἔξι, δημοσιεύτηκε στὴν Πετρούπολη. Δὲν ξέρομε τι ἀπόγινε τὸ χειρόγραφο τοῦ Ζαβίρα, γιατί δὲν τὸ βρίσκομε περασμένο στὸν κατάλογο τῆς βιβλιοθήκης του, ποὺ δημοσίευσε ὁ Ἀνδρέας Graff. Ὁ σερδάρης Γεώργιος Λάσκαρης ὁ Πελοποννήσιος²⁸ ἀντέγραψε, στὶς 23 Ἀπριλίου 1822, τὴν «Ἰκετηρία» καὶ τὴν ἔστειλε στὸ φίλο του Ρίζο Μιχαήλ²⁹ στὸν ὁποῖο ἔγραφε ὅτι θὰ τοῦ ἔστειλεν ἐπίσης καὶ τὶς «Προφητείες» τοῦ Ἀγαθαγγέλου³⁰. Ἴσως νὰ βρίσκονται σήμερα σὲ καμιὰ βιβλιοθήκη.

Ὁ ἀκαδ. Π. Κανελλόπουλος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ «Ἰκετηρία» μεταφράστηκε καὶ δημοσιεύτηκε στὰ ἰταλικά, γαλλικά καὶ ρωσικά. Προσθέτομε ὅτι κυκλοφόρησαν καὶ δύο διάφορες ρουμανικὲς μεταφράσεις³¹, ποὺ βρίσκονται στὴ βιβλιοθήκη τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας στὰ χειρόγραφα 499³² καὶ 1408, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀντίγραφο τοῦ πρώτου³³. Ἡ ρουμάνικη μετάφραση τοῦ χγφ. 499 ἔγινε ἀπὸ τὰ ἑλληνικά ἀμέσως μόλις κυκλοφόρησε τὸ ἑλληνικὸ φυλλάδιο³⁴.

Ὁ Φ. Ἡλιού ἀναδημοσιεύει ὁλόκληρο τὸ φυλλάδιο τῆς Ἰκετηρίας καὶ οἱ ἐρευνητὲς ἔχουν στὴ διάθεσή τους τὸ σπάνιο αὐτὸ ἱστορικὸ κείμενο.

Τὸ τρίτο καὶ τὸ τέταρτο φυλλάδιο εἶναι ἄγνωστα καὶ ἀβιβλιογράφητα, τόσο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς βιβλιογράφους Ε. Legrand καὶ Η. Perrot, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς νεώτερους Γ. Λαδᾶ καὶ Ἀθ. Χατζηδημό, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν Φ. Ἡλιού³⁵.

Τὸ τρίτο φυλλάδιο ἔχει τὸν τίτλο: «Λόγος τοῦ Παπᾶ Νικολάου τοῦ Χαριστησκίου, κηρυχθεὶς ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν τῷ Ἀγίῳ Τολε-

28. Ὁ Γεώργιος Λάσκαρης ἔζησε στὴ Μολδαβία καὶ στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 κατέφυγε στὴν Οὐγγαρία γιὰ νὰ γλυτώσει ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἦταν βιβλιόφιλος καὶ μερικά ἀπὸ τὰ βιβλία του, μὲ τὰ αὐτόγραφα του, ὑπάρχουν στὶς ἐδῶ βιβλιοθήκες.

29. Τὴν πληροφορία τὴ βρίσκομε στὴν ἀλληλογραφία τοῦ Γ. Λάσκαρη τοῦ Πελοποννήσιου, στὸ ἑλληνικὸ χειρόγραφο 918 τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, φύλλο 15.

30. Δὲν ξέρομε ἂν ὁ Γ. Λάσκαρης εἶχε τὴν ἔκδοση τῆς Βιέννης, ποὺ ἀποδίδεται στὸ Ρήγα Βελεστινλή, ἢ κάποιον χειρόγραφο ἀντίγραφο τῶν Χρησμῶν, ποὺ κυκλοφοροῦσαν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ.

31. Βλ. Β. Russo, *Studii și critice*, Βουκουρέστι 1910, σ. 112-113· Α. Camariano, *ἔ. ἀ.*, σ. 132 καὶ 141-142.

32. Βλ. Joan Bianu-R. Caracas, *Catalogul manuscriptelor românești*, τ. Β', Βουκουρέστι 1906, σ. 243.

33. Α. Camariano, *ἔ. ἀ.*, σ. 139.

34. *αὐτ.*, σ. 141.

35. Ὁ Φ. Ἡλιού περιλαμβάνει τὸ ἔργο στὸν πίνακα τῶν ἀβιβλιογράφητων ἐκδόσεων (*Προσθήκες*, *ἔ. ἀ.*, σ. 325, ἀρ. 215).

ρανσκή, Χωρίω τῆς Λιτουανίας· κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς τῶν Μάγων Προσκυνήσεως». (4ο, 4 σ., χωρὶς ἐξώφυλλο, ὁ τίτλος στὴ μέση τῆς σ. 1· στὸ ἐπάνω μέρος τῆς σελίδας ὑπάρχει μιὰ βινιέτα, χωρὶς ἔνδειξη τόπου καὶ χρόνου ἔκδοσης). Πρόκειται γιὰ ἔργο τοῦ Βολταίρου ποὺ δημοσιεύτηκε μὲ τὸν τίτλο: «Sermon du Papa Nikolas Charisteski, prononcé dans l'église de Saint-Toléranski village de Lithuanie, le jour de Saint Epiphanie»³⁶. Ὁ βιβλιογράφος τοῦ Βολταίρου Bengesco προσθέτει ὅτι τὸ γαλλικὸ πρότυπο δημοσιεύτηκε χωρὶς ἔνδειξη τόπου καὶ χρόνου καὶ δίδει σὲ παρένθεση: Genève, 1771, σχῆμα 8ο, σελ. 8³⁷.

Ὁ Βολταίρος ἔστειλε τὸ ἔργο του στὴν αὐτοκρατορίσσα Αἰκατερίνη στὶς 15 Μαΐου 1771 καὶ τῆς ἔγραφε: «J' ai l'honneur, madame, d'envoyer à votre majesté impériale la traduction d'un sermon lithuanien, en échange de votre sermon platonicien»³⁸, c'est une réponse modeste aux mensonges un peu grossiers et ridicules que les confédérés de Pologne ont fait imprimer à Paris»³⁹.

Ὁ μόνος ποὺ πιθανὸν εἶδε τὴν ἑλληνικὴ μετάφραση εἶναι ὁ Γεώργιος Ζαβίρας, ὁ ὁποῖος ὁμῶς δίνει τὸν τίτλο τοῦ φυλλαδίου συντετμημένο καὶ λανθασμένο: «Λόγος τοῦ Παπᾶ χαριστησκίου, κηρυχθεὶς ἐπὶ τῆς ἐκκλ. τῆς ἐν τῷ ἁγίῳ Τωλερανοκίῳ, χωρίῳ τῆς λιθουανίας κτλ.»⁴⁰. Ὁ Ζαβίρας γνώριζε ὅτι ἦταν ἔργο τοῦ Βολταίρου, γιατί προσθέτει μετὰ ἀπὸ τὸν τίτλο ποὺ δίδει: «τοῦτο συνέθετο ὁ Οὐλτέρος». Ἐπίσης ὁ μακεδόνας λόγιος γράφει ὅτι ἡ ἑλληνικὴ μετάφραση εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πονήματα τὰ ὁποῖα ἀποδίδουν μερικοὶ στὸ σοφὸ Εὐγένιο Βούλγαρη.

Ἡ ἑλληνικὴ μετάφραση εἶδε τὸ φῶς τὸ 1771, ἢ, πιὸ βέβαια, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1772. Κυκλοφόρησε καὶ σὲ χειρόγραφο (βρίσκεται στὸ Ἅγιο Ὅρος). Ἐπειδὴ τὸ ἔντυπο εἶναι σπανιότατο καὶ δὲν τὸ βρίσκομε περασμένο στὶς ἑλληνικὲς βιβλιογραφίες, νομίζομε ὅτι ἀξιζεῖ νὰ τὸ ἀναδημοσιεύσομε ὁλόκληρο. Ἴδου τὸ κείμενό του, μ' ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴ στίξιν του.

36. *Oeuvres complètes de Voltaire*, De l'Imprimerie de la Société Littéraire-Typographique, τ. 30, 1785, σ. 23-28.

37. Georges Bengesco, *Voltaire. Bibliographie de ses oeuvres*, Παρίσι 1885, σ. 268.

38. Ὁ Bengesco προσθέτει σὲ σημείωση ὅτι «le sermon lithuanien» εἶναι «le sermon de Papa Nicolas Charisteski» καὶ ὅτι «le sermon platonicien» εἶναι ἕνα κήρυγμα τοῦ μητροπολίτη Πλάτωνος, στὸ ὁποῖο μιλεῖ γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ τουρκικοῦ στόλου ἀπὸ τὸ ρωσικὸ στόλο τὸ 1770 (ἔ. ἀ., τ. Β', σ. 268).

39. *Oeuvres complètes de Voltaire... Correspondance avec les souverains*, τ. Β', Παρίσι 1828, σ. 554. Τὸ γράμμα τοῦ Βολταίρου πρὸς τὴν Αἰκατερίνην ἔχει ἡμερομηνία 15 Μαΐου καὶ ὅχι 13 Μαΐου, ὅπως γράφουν ὁ G. Bengesco (σ. 268) καὶ A. Camariano (σ. 87).

40. Γ. Ζαβίρας, ἔ. ἀ., σ. 297.

ΟΥΟΛΤΑΪΡΟΥ

τὸ

ΔΙΕΓΕΡΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ.

D. R.

Ἰδὲ ἄλλη μία ἀνόσιος ἢ δυσεβεστάτη ἐπιβουλὴ, ἐπιχειρηθεῖσα
 „ εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἐνώπιον
 „ τῆς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, ἐπάνω εἰς τὸ ἱερὸν Ἐυαγ-
 „ γέλιον ὅπως ἐκράτει εἰς χεῖρας ἐναὶς Δομινικανός, ὡμο-
 „ σαν οἱ Ἰερόσολαι πατραλοῖα νὰ ἀπικτείνωσι τὸν ἐπισ-
 „ κέτερον ἢ σιμωτώτερον Βασιλέα, τῶν ὅσοι ποτὲ ἐπὶ τῇ
 „ Θρόνῳ τῆς Πολωνίας ἐκάθισαν· καὶ, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς, τὸ ἔφεραν καὶ
 „ εἰς ἔργον, καταπατήσαντες οὐκ πάντα νόμον θεόντες καὶ ἀνθρώπων.
 „ Ἐφρίξεν ἡ Ἑυρώπη ἐπὶ τῷ τοῖστῳ δολοφονίᾳ· αἱ κατ' ἐκείνῃ τῇ Βα-
 „ σιλείᾳ πληγαὶ κατέτρωσαν πάσαν καρδίαν. Ἄλλα ποῖα διωγμοὶ ἀνα-
 „ δέχεται τῇ τοσούτῃ ἀνοσιβρήματος τῇ ἐκδικήσῃ; Μόνῃ ἡ μεγάλη ἈΤΤΟ-
 „ ΚΡΑΤΩΡ τῶν Ρώσων ἐπροθυμήθη νὰ διεκδικῇ τὰ δικαιώματα καὶ τῇ
 „ Θεῷ, ἢ τῇ Καίσαρος. Μόνῃ Ἀυτῇ μέχρι τῆς ὥρας ταύτης ἐφάνη, καὶ
 „ τῇ Χριστιανισμῷ, ἔτω καὶ τῇ Θρόνῳ ἢ προσάτι καὶ ἐκδικήσῃ. Βλέπον-
 „) (

ΛΟΓΟΣ

Τοῦ Παπᾶ Νικολάου τοῦ Χαριστησκίου, κηρυχθεὶς ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Τολερανσκίῳ, Χωρίῳ τῆς Λιτουανίας· κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς τῶν Μάγων Προσκηνύσεως.

Σήμερον ἑορτάζομεν τὴν μνήμην τριῶν μεγάλων Βασιλέων: Μελχίωρος, Βαλτασάρου, καὶ Γάσπαρος, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος ὁδηγηθέντες ἦλθον ἐξ Ἀνατολῶν, φέροντες χρυσόν, καὶ λίβανον, καὶ σμύρναν, δῶρα εἰς τὸ παιδίον τὸν Ἰησοῦν. Ποῦ τὴν σήμερον τρεῖς Βασιλεῖς φίλοι, συνοδοιπόροι, ὁδηγούμενοι ὑπὸ ἐνός Ἀστέρος, καὶ δωροφοροῦντες χρυσίον εἰς ἐν βρέφος ἀρτίτοκον;

Τὸ ἐν τῷ κόσμῳ χρυσίον εἰς τοὺς Βασιλεῖς εἶναι περιμάχητον· Ἄυτοὶ αἱματώνουσι τὴν γῆν, διὰ τὰ ἔχουν χρυσίον· εἴτα κάνουν τοὺς Συναδέλφους μου, καὶ τοὺς δίδουν καὶ τὸ θυμίαμα. Οἱ δὲ Συνάδελφοί μου, δὲν λείπουν νὰ λέγουν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὰ τέλη τῶν ἰδίων ὁμιλιῶν, ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἐπὶ γῆς αἱ εἰκόνες τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

Ἡμεῖς πιστεύομεν (τουλάχιστον εἰς ταύτην τὴν Παροικίαν μόνον) ὅτι ὁ Θεὸς ὁ ζῶν, εἶναι χρηστὸς καὶ ἐπιεικής, εἶναι εἰρηνικός, εἶναι ὁ κοινὸς πατὴρ πάντων τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων δὲν θέλει τὸ κακόν, καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἐδημιούργησεν ἐπὶ τούτῳ, οὔτε διὰ τὰ εἶναι ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς εἰς τὸν παρόντα κόσμον, οὔτε διὰ τὰ εἶναι ὑπόδικοι κολάσεως εἰς τὸν ἄλλον. Ὅθεν ἡμεῖς δὲν ἀποβλέπομεν ὡς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, εἰ μὴ τοὺς Βασιλεῖς ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι εὐεργετοῦν τὸ ἀνθρώπινον.

Ἄς μὲ συγχωρήσῃ λοιπὸν ὁ Μουσταφᾶς, ἂν αὐτὸν ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν γνωρίσω ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ ἀκούω πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἡμεῖς τίποτε δὲν ἔχομε νὰ κάμωμεν, πρῶτον μὲν ἐπιχειρίσῃ νὰ ἀθετήσῃ τὰ τῶν Ἑθνῶν δικαιώματα, κατακρίνας σιδηροδέσμιον ἕνα Βασιλικὸν Ὑπηρέτην, πρὸς ὃν ἐχρῶσται διὰ τοῦτο τινὰ τιμὴν, ἔπειτα καὶ ἔστειλε μέσα εἰς τοὺς τόπους μας, ἕνα πλῆθος ληστῶν καταπορθιστῶν, μὴ τολμήσας νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ποτὲ δὲν θέλει φαντασθῶ, Ἀδελφοί μου, ὅτι ὁ Θεός, καὶ ἕνας αἰμοβόρος δειλοκάρδιος Τοῦρκος, ὁμοιάζουσιν ὡς δυὸ ρανίδες ὕδατος.

Ἄλλ' ἐκεῖνο ὅπου μὲ ἐκπλήττει περισσότερο, ἐκεῖνο ὅπου κάνει καὶ ἀνατριχιάζουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν μου αἱ ὀλῆγαι αὐταὶ τρίχες ὅπου μ' ἀπομένουσιν, ἐκεῖνο ὅπου μὲ κάνει καὶ κρᾶζω: Ἡλὶ Ἡλί, λὰ μὰ σαβαχθάνι· ἦ, λὰ βὰ σαμαχθάνι, ἐκεῖνο ὅπου μὲ κάνει καὶ ἰδρώνω αἷμα καὶ νερόν, εἶναι τοῦτο ὅπου ἀνέγνωσα εἰς ἕνα δηλωτικὸν γράμμα τῶν Συνθεσιαστῶν, ἢ Συνομοτῶν (ὅπως σὲ ἀρέσει) τῆς Πολονίας, ταῦτα τὰ ἰδιαίτητα λόγια (Σελίδι 5).

» Ἡ Ὑψηλὴ Πόρτα, ἡ καλήμας γειτόνισσα, καὶ πιστὴ σύμμαχος, πα-
»ρακινηθεῖσα ἀπὸ τὴν Συνθήκην ὅπου τὴν συνάπτει μετὰ τῆς Ἀριστοκρα-

»τίασας, καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ συμφέρον ὁποῦ τὴν κάνει νὰ προσέχη εἰς τὴν
»διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων, ἐπιασε τὰ ἄρματα εἰς βοήθειάν μας.
»"Όλα λοιπὸν μᾶς προσκαλοῦσιν, εἰς τὸ νὰ ἐνώσωμεν τὰς δυνάμεις μας, διὰ
»νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν κατὰπτωσιν τῆς Ἱερᾶς Θρησκείας μας.»

"Αχ! Ἀδελφοί μου, κατὰ τὴ αὐτὴ ἡ Πόρτα εἶναι Ὑψηλή; Αὐτὴ εἶναι ἡ
Πόρτα τοῦ Παλατίου, τὸ ὁποῖον ὠκοδόμησεν ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ αὐτοὶ
οἱ Βάρβαροι τὴν ἐκατάβρεξαν μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἐσχάτου τῶν Κωνσταντίνων·
Ἐμπορεῖ τινὰς νὰ ὀνομάσῃ ὑψηλοὺς ἐκείνους τοὺς λύκους, οἱ ὁποῖοι ὤρ-
μησαν νὰ κατασφάζουν ὅλην τὴν μάνδραν; Τί; Χριστιανοὶ εἶναι αὐτοὶ ὁποῦ
τοιουτοτρόπως λαλοῦσι, καὶ τολμῶσι καὶ λέγουσιν, ὅτι ἐπροσκάλεσαν τοὺς
πιστοὺς Μωαμεθανοὺς ἐναντίον τῆς ἰδίας αὐτῶν Πατρίδος! ἐναντίον τῶν
Χριστιανῶν!

"Ω ἀνδρεῖοι Λέχοι! δὲν ἠκούετο, ὅχι, ἔτζι νὰ ὀμιλῇ, οὔτε ἐβλέπετο ἔτζι
νὰ πράττῃ ὁ ἐδικὸς σας μέγας Σοβιέσκης, ὅταν εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Χω-
τινίου ἐξέπλυνε μὲ τὸ αἷμα τούτων τῶν ληστῶν τὸ δνειδος τοῦ Ἔθνους
σας, ὁποῦ ἦτον τῆς ὑψηλῆς Πόρτας ὑποτελες καὶ ὑπόφορον· ὅταν ἀκολου-
θῶς αὐτὸς διεφύλαξε τὴν Βιένναν ἀπὸ τὴν κρουργίαν, καὶ ἀπὸ τὰς ἀλύσεις·
ὅταν ἀποκατέστησε τὸν Χριστιανὸν Ἱμπεράτορα ἐπὶ τοῦ Θρόνου αὐτοῦ.
Βεβαίωτατα ἐσεῖς δὲν ὀνομάζετε τότε αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρωπίνου
γένους, ἀγαθοὺς ἡμῶν γείτονας, καὶ πιστοὺς συμμάχους.

Τίς ὁ σκοπός, Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί μου, τῆς τερατώδους ταύτης Συμμα-
χίας μετὰ τῆς Πόρτας τῶν Τούρκων; Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ ἐξολοθρεύσουν
τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι διαφωνοῦν πρὸς αὐτοὺς κατὰ
τινα δόγματα, καὶ κατὰτινα ἥθη, καὶ δὲν εἶναι πλέον, ὥς αὐτοί, ἐνὸς Ἱταλοῦ
Ἐπισκόπου ὑπόδουλοι.

Αὐτοὶ ὀνομάζουσι τὴν Θρησκείαν τοῦ Ἱταλοῦ τούτου Καθολικὴν καὶ
Ἀποστολικήν. Ἐλησμόνησαν, ὥς φαίνεται, ὅτι Καθολικοὶ ἡμεῖς ὀνομα-
ζόμεθα πολὺν καιρὸν πρὸ ἐκείνων. Ὅτι ἡ φωνὴ Καθολικοί, εἶναι ἓνα ὄνομα
τῆς γλώσσης ἡμῶν, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὀνόματα τὰ ἀφιερωθέντα εἰς
τὸν Χριστιανισμόν, ὁποῦ ἡμεῖς τοὺς ἐδιδάξαμεν. Ὅτι ὅλα τὰ Εὐαγγέλια
εἶναι εἰς γλώσσαν Ἑλληνικήν. Ὅτι ὅλοι οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τῶν
πρώτων τεσσάρων αἰώνων, ἦσαν Γραικοί. Ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ὁποῦ ἔγρα-
ψαν, δὲν ἔγραψαν πάρεξ Ἑλληνιστί. Καὶ ὅτι τελευταῖον ἡ θρησκεία ἡ Ῥω-
μάνια, ἡ ὁποία τόσον ἐξέπese τῆς Ὑπολήψεως τῆς εἰς τὸ ἥμισυ τῆς Εὐρώ-
πης, δὲν εἶναι (ἂν τὸ πνεῦμα τῆς ἡμῶν ἐπιεικειᾶς μᾶς ἐπιτρέψῃ οὕτω νὰ
εἰποῦμεν) δὲν εἶναι πάρεξ μία νόθη θυγάτηρ, ἥτις ἀπὸ μακρῶν χρόνων κα-
τεξάνεστη κατὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς Μητρός.

Αὐτοὶ μᾶς ὀνομάζουσι Σχισματικούς· ἔστω, ὥς βούλονται. Ἡμεῖς θέλει
διασχιζόμεθα, ἡμεῖς θέλει διαμεριζόμεθα ἀπ' αὐτῶν, ἐν ὅσῳ αὐτοὶ θέλουν
νὰ βυζάνουν τὰ αἵματα τῶν λαῶν· ἐν ὅσῳ τολμοῦν νὰ νομίζωνται ἀνώτεροι
τῶν Βασιλέων· ἐν ὅσῳ ζητοῦν νὰ καθυποτάξουν τὰ Βασιλικά διαδήματα εἰς

τὸ Τρικόρονον, νὰ ἀναθεματίζουν τοὺς ὑπερτάτους Μονάρχας καὶ ἐξουσιαστές, νὰ ἀφορίζουν ὀλοκλήρους Χριστιανικὰς Ἐπικρατείας, καὶ νὰ διίσχυσαν ὅτι ἐξουσίαν ἔχουσι νὰ διατάττωσι, πρὸς ἀρέσκειαν, ἅπαντα τῆς γῆς τὰ Βασίλεια.

Ἐἰς αὐτὰ τὰ φοβερά καὶ ἄτοπα φρονήματα (δόξα τῷ Θεῷ!) ποτὲ δὲν ἐφάνη ἔνοχος ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γραικῶν. Ἦφρονεῦσαμεν ναὶ καὶ ἡμεῖς κατὰτινα, ἀπηυθαδιάσθημεν, ἐνίστε, καθὼς καὶ ἄλλοι, Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί, μὰ ὅχι ποτὲ εἰς τοιαῦτα, φρίκης πρόξενα.

Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ἓνα Βασιλέα νομίμως ἐκλεγμένον· ἓνα Βασιλέα σοφόν· ἓνα Βασιλέα δίκαιον· ἓνα Βασιλέα εἰς τὸν ὅποιον δὲν εὕρισκε τινας νὰ ἐπιπλήξῃ τὴν παραμικρὰν παράβασιν, ἀφ' οὗ εἰς τὸν Θρόνον ἐκάθισεν. Ἀὐτὸν οἱ Συνθεσιασταί, ἡ Συνομῶται τὸν καταδιώκουσι· θέλουν νὰ τοῦ ἀρπάσουν τὸ στέφος, καὶ ἂν εἶναι τρόπος, καὶ τὴν ζωὴν· διατὶ τὸν ὑποπεύονται, ὅτι ἔχει τινὰ συγκατάβασιν ὑπὲρ τῆς ἡμῶν Παροικίας ταύτης, τῆς τοῦ Ἁγίου Τολερανσκάου.

Αὐτοὶ ἐδημοσίευσαν διὰ τοῦ Κηρύγματος ὁποῦ ἐξέδωκεν 4. Ἰουλίου, 1769 (Σελ. 241), »ὅτι αὐτοὶ ἀντιβάλλουσι κατὰ τῶν Ῥώσσιων, τὴν μεγαλοψυχίαν καὶ τὴν ἀρετὴν· ὅτι οἱ Ῥῶσσοι δὲν ἐφάνησαν ποτὲ ἀξιοὶ τῆς δόξης τῆς Στρατιωτικῆς· ὅτι τὸ Στράτευμα τῶν Ῥώσσιων δὲν ἀποτολμᾷ οὔτε νὰ προβάλλῃ ἔμπροσθεν εἰς τὸ Στράτευμα τῆς Πόρτας τῆς ὑψηλῆς«.

Ἡ Σεβαστὴ τῶν Ῥωσσιῶν Αὐτοκρατορίσσα ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ ἡ Β' ἡ Ἡρωὺς τῶν ἡμερῶνμας, ἡ Προστάτις τῆς τῶν Γραικῶν Ἀγίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας, στερεῶς πιστεύουσα ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ· καὶ ὅτι ὁ Υἱὸς δὲν εἶναι ὡς ὁ Πατὴρ αἴτιος, ἐπέβλεψεν ἐφ' ἡμᾶς μὲ βλέμμα ἐλέους καὶ εὐσπλαχνίας. Τόσον ἔφθασε διὰ νὰ κυρηχθῶσιν οἱ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας Σαρμάται, τῆς Β' ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ἐχθροὶ καὶ ἀντίπαλοι.

Ἐἶναι ἤδη γνωστόν, τίνι τρόπῳ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ ἡ Β' ἀπεκρίθη εἰς ταῦτα τὰ Κομπλιμέντα, συντρίψασα τοὺς Τούρκους πανταχοῦ, ὅπου τὰ Στρατεύματάτης τοὺς ἀπῆντησαν· ἀποδιώξασα αὐτοὺς ἀπὸ τὴν Μολδαβίαν καὶ ἀπὸ τὴν Βλαχίαν ἐξ ὀλοκλήρου· κατακυριεύσασα αὐτῶν ὅλην σχεδὸν τὴν Βεσσαραβίαν, τὸ Ἀζώφ, τὸ Ταγανρόκ τὰ φρούρια· καταναγκάσασα τοὺς αὐτῶν Τατάρους νὰ καταβάλουν τὰ ἄρματα· ἐκπολιορκήσασα τὰς αὐτῶν πόλεις, ἐπάνω εἰς τὰς δύο ἀντιθέτους ἀκτὰς τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν· τελευταῖον ἐξαποστείλασα τοὺς αὐτῆς Στόλους ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς Ἀρκτῶας Θαλάσσης, διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ ἐξολοθρεύσουν ὅλον τὸ Ναυτικὸν τῆς Ὑψηλῆς Πόρτας, ἐπ' ὅψιν αὐτῶν τῶν Λαρδανείων Στενῶν. Οἱ Ῥῶσσοι λοιπὸν ἰδοὺ ἐτόλμησαν καὶ ἐπρόβαλον. Ὁ Θεὸς Σαβαῶθ ἐπολέμησεν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ ὅφ' Ἠγεμόνι ἐκείνῳ, οἱ Γεδεῶν γενναίως ἠνδραγάθησαν· οἱ Ὀρλόβιοι, οἱ Ῥωμανζόβιοι, οἱ Γαλίτζινοι, οἱ Δολγορού-

κιοι, οἱ Βαβέριοι, οἱ Σχοβαλόβιοι, οἱ Σπιριτόβιοι, καὶ τόσοι ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἐδόξασαν τὸν Ἅγιον Νικόλαον, ἐνώπιον τῶν Ὁθωμανῶν.

Συλλογίσθητε, Ἀγαπητοίμου Ἀκροαταί, ὅτι ὁ ἰσχυρὸς βραχίων τῆς Αἰκατερίνης ὁποῦ κατέθραυσε τὸν τύφον τὸν Ὁθωμανικὸν εἶναι ὁ αὐτός ἐκεῖνος βραχίων ὁποῦ ὑποστηρίζει τὴν Καθολικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Ἀυτὸ τὸ χέρι, ἐπεκύρωσεν ὡς πρῶτον νόμον καὶ τὴν Ἀνεξιθρησκείαν. Καὶ ὁ Θεός, τοῦ ὁποίου ΑΥΤΗ εἰς τοῦτο φαίνεται ἐντελὴς εἰκὼν, ἐπέχεεν ἐπ' ΑΥΤΗΣ τὰς εὐλογίας αὐτοῦ.

»ΑΥΤΗ εἶναι ἡ χριστή, Ἀδελφοίμου· Ἰνατὶ λοιπόν, ἐφρύαζαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενὰ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ» καθὼς λέγει ὁ ψαλμωδός· Ἐξέλιπον ἀπὸ τῆς Εὐρώπης οἱ Γοδεφρέδοι Βουλλόνιοι, οἱ Σκανδερβέγιοι, οἱ Μαθθαῖοι Κορβῖνοι, οἱ Μαυροκῆνοι. Δὲν ἔμεινε πάρεξ ἡ Ῥωσσία, νὰ γεννᾷ τοιοῦτους ἄνδρας.

Τὴν σήμερον οἱ Χριστιανοὶ οἱ Λατῖνοι, ὀνομάζουσι τὸν Μέγαν Τούρκον, καὶ τὸν ἐπικαλοῦνται ὡς Ἅγιον πατέρα τους. Ὡ μέγα Ἅγιε Νικόλαε ὁ ἐν οὐρανοῖς δοξαζόμενος, ἐλθέ, καὶ φέρε εἰς τὴν Παροικίαν μου ταύτην, τὸ φλάμουλον τοῦ Μωάμεθ. Συνομῶται τῆς Πολονίας, δράμετε, φιλήσατε τὴν χεῖρα τῆς Αἰκατερίνης. Ἐθνη, μὴ φρυάττεσθε πλέον, ἀλλὰ θαυμάσατε.

Μάρτυς μου ὁ Θεός, ἐγὼ δὲν μισῶ τοὺς Τούρκους· ἀλλὰ μισῶ τὸν τύφον, τὴν ἀμαθίαν, καὶ τὴν ὁμότητα. Ἡ ἡμετέρα Αὐτοκρατορία κατεδίδωξεν αὐτὰ τὰ τρία τέρατα. Ἄς ἱκετεύσωμεν τὸν Θεόν ἵνα διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, εἴη τῆς Σεβαστῆς ἡμῶν Αὐτοκρατορίας ἀντιλήπτωρ καὶ βοηθὸς ἀδιάλειπτος.

Τὸ τέταρτο φυλλάδιο ἔχει τὸν ἀκόλουθο τίτλο: «Οὐολταίρου τὸ Διεγερτικὸν τῶν βασιλέων». (4ο, 4 σ., [ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία ἔχουν κείμενο μόνο σὲ μισὴ σελίδα], χωρὶς ἐξώφυλλο, ὁ τίτλος βρίσκεται στὴ μέση τῆς πρώτης σελίδας καὶ πάνω ἀπὸ τὸν τίτλο ὑπάρχει ἓνα τυπογραφικὸ κόσμημα, στὴ μέση τοῦ ὁποίου εἶναι τοποθετημένο ἓνα σύμπλεγμα μὲ τὰ ἀρχικὰ τῆς αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης, στεφανωμένα μὲ μιὰ κορώνα καὶ πλαισιωμένα μὲ ἄνθη, σημαῖες, κανόνια καὶ σάλπιγγες⁴¹. Δὲν ἀναφέρονται ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐκδόσεως).

Ὁ G. Bengesco μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Βολταίρος ἔγραψε τὸ ἔργο στὸ τέλος τοῦ χρόνου 1771, κατὰ διαταγὴ τῆς Αἰκατερίνης καὶ ζήτησε μιὰ ἀνταμοιβὴ χίλια δουκάτα, καὶ τὸ δημοσίευσε τὸν ἐπόμενο χρόνο. Ὁ Bengesco εἶδε τὴν πρώτη ἐκδοσὴ τοῦ φυλλαδίου, καὶ δίδει τὸν τί-

41. Τὴν ἴδια βινιέτα συναντοῦμε καὶ στὸ ἔντυπο Ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ εἰρήνῃ..., ποὺ δημοσίευσε ὁ Εὐγ. Βούλγαρης τὸ 1774· βλ. Λαδάς-Χατζηδῆμος, ἔ.δ., σ. 136.

τλο: «Le Tocsin de rois aux souverains de l'Europe, par M. de Voltaire. S. I., 1772, in 12o de 8ff non chiff. Edition encadrée»⁴².

“Όπως είπαμε πὸ πάνω ἡ ἑλληνικὴ μετάφραση ἔμεινε ἄγνωστη στοὺς βιβλιογράφους Legrand, Pernot, Λαδᾶ-Χατζηδῆμο καὶ Ἡλιοῦ⁴³. Ὁ Παπαδόπουλος Βρετὸς ἦταν κάτοχος ἐνὸς τόμου, ποὺ περιεῖχε τὸ «Διεγερτικόν», μαζί μὲ δύο ἄλλα ἔντυπα: «Ι. Πλοχὼφ--- Ποιημάτων» καὶ «Τὸ Ἱερὸν τῆς δόξης»· τὸν τόμο αὐτὸν τὸν εἶχε δωρίσει στὴν «Δημοσία Βιβλιοθήκη τῶν Ἀθηνῶν»⁴⁴. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ πολῦτιμος αὐτὸς τόμος χάθηκε, ἀφοῦ ὁ ἀκαδημ. Παν. Κανελλόπουλος, μολονότι μιλεῖ γιὰ «τὸ ἐγερτήριο μήνυμα» τοῦ Βολταίρου, δὲν ἀναφέρει τὴν ἑλληνικὴ μετάφραση ποὺ τυπώθηκε στὴν Πετροῦπολη⁴⁵. Ὡστε τὰ μόνα δύο γνωστὰ ἀντίτυπα, ἀπὸ τὸ σπανιώτατο αὐτὸ ἔντυπο, βρίσκονται σήμερα στὸ Βουκουρέστι.

Τὸ «Διεγερτικὸν τῶν βασιλέων», κυκλοφόρησε καὶ σὲ χειρόγραφα. Δύο εἶχε ὁ Ζαβίρας⁴⁶, ἓνα βρίσκεται στὸ μοναστήρι Λαύρα τοῦ Ἀγίου Ὅρους⁴⁷ καὶ ἓνα ἄλλο στὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖο ἀγόρασε ἡ Ἑταιρεία ἀπὸ τὸν Emile Legrand⁴⁸. Ὁ Γ. Ζαβίρας συγκαταλέγει στὰ ἔργα τοῦ Εὐγ. Βούλγαρη τὸ «Διεγερτικὸν τοῦ Οὐελτέρου δύο μεταφρασθέντα ἐκ τῆς γαλλικῆς· σώζονται παρ' ἡμῖν χειρογρ. ἀλλ' ἐτυπώθησαν καὶ αὐτὰ ἐν...»⁴⁹. Ἀπὸ τὰ γραφόμενα τοῦ Ζαβίρα δὲν ἐξάγεται ὅτι εἶχε στὴ βιβλιοθήκη του τὰ ἔντυπα, παρὰ μόνον δύο χειρόγραφα καὶ δὲν ξέρομε ἀπὸ ποῦ ἔγιναν τὰ ἀντίγραφα. Στὸν κατάλογο τῆς βιβλιοθήκης του ὑπάρχουν καὶ σήμερα περασμένα τὰ δύο χειρόγραφα (ἀρ. XXIV καὶ ἀρ. XLIV), μὲ τὸν ἴδιο τίτλο: «Οὐλτέρου [Βολτέρου] διεγερτικὸν τῶν βασιλέων». Κανένας ὅμως βιβλιογράφος ἢ ἱστορικός δὲν ἔβαλε τὴν ἐρώτηση ἂν ἄραγε εἶναι τὸ ἴδιο ἔργο τοῦ Βολταίρου, σὲ δύο ἀντίγραφα, ἢ δύο διαφορετικὰ ἔργα. Ὁ Ἀνδρέας Graff συνήθως δίνει τὶς σελίδες στὸ κάθε χειρόγραφο, δυστυχῶς στὸ χειρόγραφο XXIV δὲν ἀναφέρει τὶς σελίδες καὶ δὲν δίδει οὔτε τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῶν δύο χειρογράφων, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ τὰ ταυτίσουμε. Γι' αὐτὸ ἔγραψα

42. G. Bengesco, *ἔ.δ.*, τ. Β', σ. 273.

43. Ἀναγράφεται στὸν πίνακα τῶν ἀβιβλιογράφων ἐκδόσεων ποὺ δημοσίευσε ὁ Φ. Ἡλιοῦ, *Προσθήκες*, *ἔ.δ.*, σ. 325, ἀρ. 217.

44. Ἀνδρέας Παπαδόπουλος Βρετὸς, *ἔ.δ.*, σ. 65.

45. Π. Κανελλόπουλος, *ἔ.δ.*, σ. 912.

46. Ἀνδρέας Graff, *ἔ.δ.*, σ. 11 καὶ 14.

47. Spyridon and Sophronios Eustratiades, *Catalogue of the Greek Manuscripts in the library of the Laura on Mont Athos*, Cambridge, 1925, σ. 198.

48. Βλ. π. Νέος *Ἑλληνομνήμων*, τ. Ζ', 1910, σ. 474.

49. Γ. Ζαβίρας, *ἔ.δ.*, σ. 294.

στη Βουδαπέστη στὸν καθ. Fuves Ödön καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ στείλει φωτοαντίγραφα ἀπὸ τὰ δύο χειρόγραφα τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ζαβίρα. Πολὺ πρόθυμος ὁ καθ. Fuves Ödön μοῦ ἔστειλε ἀμέσως τὰ φωτοαντίγραφα καὶ τὸν εὐχαριστῶ καὶ ἀπ' ἐδῶ γιὰ τὴ μεγάλη ἐξυπηρέτηση ποὺ μοῦ ἔκαμε καὶ μὲ βοήθησε νὰ ξεκαθαρίσω τὸ πρόβλημα τῶν δύο «Διεγερτικῶν», ποὺ μὲ βασάνισε ἀρκετά.

Μόλις ἔριξα μιὰ ματιὰ στὰ φωτοαντίγραφα, εἶδα ὅτι τὸ κάθε χειρόγραφο περιέχει δύο διάφορα «Διεγερτικά» τοῦ Βολταίρου, μὲ τὸν ἴδιο τίτλο. Τὸ ἓνα τὸ βρήκαμε μέσα στὰ ἔργα τοῦ Βολταίρου, τὸ ἄλλο ὅμως δὲν κατορθώσαμε νὰ τὸ βροῦμε. Οἱ δύο κώδικες ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τοῦ Ζαβίρα ἀντιγράφηκαν ἀπὸ δύο διάφορα πρόσωπα. Στὴ σ. 31 τοῦ χειρ. XLIV ὑπάρχει ἡ σημείωση, μὲ τὸ ἴδιο γράψιμο ὅπως καὶ τὸ κείμενο: «τὸ ἀντέγραψεν ὁ Κωνσταντῖνος Κωνσταντινιάδης Ζαβιρίδης», ὁ ὁποῖος ἴσως νὰ εἶναι ἓνας συγγενῆς (ἀδελφός;) τοῦ Γεωργίου Ζαβίρα. Τὸ χειρόγραφο XXIV ἔχει διαφορετικὸ γράψιμο καὶ δὲν μποροῦμε νὰ δεχτοῦμε ὅτι τὸ ἀντέγραψε ὁ ἴδιος, ὁ Κωνσταντῖνος Ζαβιρίδης, μολονότι σὲ μιὰ κόχη τῆς τελευταίας σελίδας (26) εἶναι γραμμένο τὸ ὄνομα: «ὁ Κωνσταντ. Ζαβίρα», ἀλλὰ τὸ γράψιμο τοῦ ὀνόματος διαφέρει πολὺ στὰ δύο χειρόγραφα⁵⁰.

Στὴν ἀρχὴ τῶν δύο χειρογράφων βρίσκεται τὸ ἄγνωστό μας «Διεγερτικόν» (XXIV, σ. 1-12, XLIV, σ. 1-15), καὶ ἀκολουθεῖ τὸ γνωστό μας «Διεγερτικόν» (XXIV, σ. 15-25, XLIV, σ. 16-30), στὸ τέλος τοῦ ὁποῖου καὶ οἱ δύο ἀντιγραφεῖς σημειώνουν: «Μεταφράσθη ἐκ τῆς γαλλικῆς παρὰ τοῦ σοφολογιωτάτου κυρίου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως. Ἐν Πετροπόλει» (σ. 25 καὶ σ. 30). Ἡ πληροφορία αὕτη δὲν ὑπάρχει στὸ ἔντυπο, καὶ νομίζω ὅτι μποροῦμε νὰ τὴν παραδεχτοῦμε, ἕως ὅτου ἡ ἔρευνα μᾶς φωτίσει καλύτερα. Ἄλλωστε ἔχομε καὶ τὴ μαρτυρία τοῦ Γ. Ζαβίρα, ὁ ὁποῖος στὸ ἔργο του «Νέα Ἑλλάς» μνημονεύει ὅτι καὶ τὰ δύο «Διεγερτικά» μεταφράστηκαν ἀπὸ τὰ γαλλικὰ ἀπὸ τὸν Εὐγένιο Βουλγάρη καὶ τυπώθηκαν «ἐν...», χωρὶς νὰ ὀρίσει τὸν τόπο τῆς ἐκδοσης.

Μιὰ παραβολὴ μεταξὺ τοῦ ἐντύπου καὶ τῶν δύο χειρογράφων φέρνει στὴν ἐπιφάνεια μερικὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ὅπως θὰ ἀποδείξομε πῶς κάτω, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιγραφεῖς μεταχειρίστηκε τὸ ἔντυπο, καὶ ὁ ἄλλος ἀντέγραψε τὸ χειρόγραφο· μάλιστα φθάσαμε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἐκεῖνος ποὺ μεταχειρίστηκε τὸ ἔντυπο εἶναι ὁ Κωνσταντῖνος Ζαβιρίδης, ὁ ὁποῖος ἀντέγραψε τὸ χειρόγραφο XLIV.

50. Ὁ Graff ἔπρεπε νὰ μνημονεύσει ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Κωνσταντίνου Ζαβίρα δὲν βρίσκεται ἀμέσως μετὰ τὴ σημείωση, παρὰ στὴν ἐπόμενη σελίδα, γιὰ νὰ μὴν νομίζει ὁ ἐρευνητὴς ὅτι ἡ σημείωση γράφτηκε ἀπ' αὐτόν.

Ἰδοὺ μερικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα μποροῦμε νὰ συμπεράνομε ὅτι τὸ χειρόγραφο XLIV εἶναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ χειρόγραφο XXIV ἀντίγραφό του. Παραβάλαμε μὲ προσοχὴ τὸ ἔντυπο μὲ τὰ δύο χειρόγραφα καὶ διαπιστώνουμε ὅτι οἱ μόνες διαφορὲς ποὺ ὑπάρχουν μεταξὺ ἐντύπου καὶ τῶν δύο χειρογράφων εἶναι οἱ ἀκόλουθες: 1) ἔντ. σ. 1: «Μόνη ἢ μεγάλη αὐτοκράτωρ τῶν Ῥώσων»· χγφ. XLIV, σ. 17: «Μόνη ἢ μεγάλη Αὐτοκρατορίσσα τῶν Ῥώσων»· χγφ. XXIV, σ. 14: «Μόνη ἢ μεγάλη Αἰκατερίνη αὐτοκρατορίσσα τῶν Ῥώσων». 2) ἔντ. σ. 2: «κατορθώματα τῶν Ῥωσικῶν στρατευμάτων»· χγφ. XLIV, σ. 18: «κατορθώματα τῶν Ῥωσικῶν στρατευμάτων»· χγφ. XXIV, σ. 15: «κατορθώματα τῶν Ῥώσων». 3) Ὀλόκληρη ἢ παράγραφος ποὺ βρίσκεται στὸ ἔντ. σ. 3: «Καὶ τῷ ὄντι, ἂν ἢ τῶν Ῥωμάνων Αὐτοκρατορίσσα ΜΑΡΙΑ ΘΕΡΕΣΙΑ ἐσυγκατάνευε νὰ δανείσῃ τὰ στρατεύματάτης, εἰς τὸν αὐτῆς ἄξιον— ἤθελεν προχωρήσουν ἕως αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν;», λείπει καὶ στὰ δύο χειρόγραφα. 4) ἔντ. σ. 4: «καὶ τὴν σήμερον»· χγφ. XLIV, σ. 29: «καὶ τὴν σήμερον»· χγφ. XXIV, σ. 25: «καὶ σήμερον». 5) ἔντ. σ. 4: «νὰ πάρουν τὴν Κωνσταντινούπολιν»· χγφ. XLIV, σ. 30: «νὰ πάρουν τὴν Κωνσταντινούπολιν»· χγφ. XXIV, σ. 25: «νὰ πάρῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν».

Αὐτὲς οἱ λίγες διαφορὲς φανερώνουν ὅτι τὸ χειρ. XLIV εἶναι τὸ πλησιέστερο πρὸς τὸ ἔντυπο, καὶ ἔτσι μποροῦμε νὰ ἀποφανθοῦμε ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος Ζαβιρίδης ἀντέγραψε τὸ ἔργο τοῦ Βολταίρου ἀπὸ τὸ ἔντυπο. Παρενέβη ὅμως ἄρκετὲς φορὲς στὴ μετάφραση τοῦ Βούλγαρη καὶ μάλιστα θεώρησε καλὸ νὰ προσθέσῃ, νὰ ἀφαιρέσῃ ἢ νὰ παραλείψῃ λέξεις, νομίζοντας ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο βελτιώνει τὸ κείμενο. Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον ὅτι ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν μετάφραση τοῦ Βούλγαρη μιὰ ὀλόκληρη παράγραφο ἀπὸ πεντέμιση σειρὲς, στὴν ὁποία ὁ Βολταῖρος παρακινοῦσε τὴν αὐτοκρατορίσσα Μαρία Θηρεσία νὰ στείλῃ τὰ στρατεύματά της καὶ νὰ καταλάβῃ τὴ Βοσνία καὶ τὴ Βουλγαρία, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν αὐτοκρατορίσσα Αἰκατερίνη νὰ κυριεύσῃ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ Κ. Ζαβιρίδης, ποὺ κατοικοῦσε στὴ Βουδαπέστη, θεώρησε ὅτι ἡ παράγραφος αὐτὴ δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὴ πολιτικὴ τῆς Αὐστρίας καὶ ἦταν ἐπικίνδυνη, καὶ γιὰ νὰ μὴ τοῦ συμβεῖ τίποτε, προτίμησε νὰ μὴ τὴν ἀντιγράψῃ.

Οἱ διαφορὲς ποὺ ὑπάρχουν μεταξὺ ἐντύπου καὶ τῶν δύο χειρογράφων ἔρχονται νὰ βεβαιώσουν ὅτι ὁ δεῦτερος ἄγνωστος ἀντιγραφὴς ἀντέγραψε τὸ χειρόγραφο τοῦ Κωνστ. Ζαβιρίδη, καὶ ὅχι τὸ ἔντυπο. Ἰδοὺ μερικὲς ἀπὸ τίς διαφορὲς, ποὺ εἶναι ἄρκετὰ χαρακτηριστικὲς: 1) ἔντ. σ. 2: «εἰς τὴν Νῆσον τὴν λεγομένην τῶν Πριγκίπων»· χγφ. XLIV, σ. 20: «εἰς τὴν νῆσον τῶν πριγγίπων»· χγφ. XXIV, σ. 17: «εἰς τὴν νῆσον τῶν πρηγγήπων»· 2) ἔντ. σ. 3: «τὸν Κύριν de la Haye-

Vantelet»· χγφ. XLIV, σ. 23: «τὸν κύρην ντελὰ Νάβε βαντελίε»· χγφ. XXIV, σ. 19: «τὸν κύρην ντελὰ Νάβε βαντελίε». 3) ἔντ. σ. 3: «ἤτοι Προβλεπτήν Ἑγεμόνα τῶν Βενετῶν»· χγφ. XLIV, σ. 23: «ἤτοι προβλεπτήν τῶν ἐνετῶν»· χγφ. XXIV, σ. 20: «ἤτοι προβλεπτήν τῶν ἐνετῶν». 4) ἔντ. σ. 3: «Τοιουτοτρόπως ὁ Μουσταφᾶς ὁ νῦν βασιλεύων»· χγφ. XLIV, σ. 24: «τοιουτοτρόπως ὁ νῦν βασιλεύων Μουσταφᾶς»· χγφ. XXIV, σ. 20: «τοιουτοτρόπως ὁ νῦν βασιλεύων μουσταφᾶς». 5) ἔντ. σ. 3: «νὰ τὸν ἐκπληρώσουν»· χγφ. XLIV, σ. 27: «νὰ τὸν τελειώσουν»· χγφ. XXIV, σ. 22: «νὰ τὸν τελειώσουν». 6) ἔντ. σ. 4: «ἡ Πάρμα εἰς ἓνα τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας»· χγφ. XLIV, σ. 27-28: «ἡ Πάρμα εἰς ἓνα τῶν υἱῶν τῆς ἰσπανίας»· χγφ. XXIV, σ. 23: «ἡ Πάρμα εἰς ἓνα τῶν υἱῶν τῆς ἰσπανίας». 7) ἔντ. σ. 4: «ἐπέρασε τοιαύτη εὐκαιρία»· χγφ. XLIV, σ. 29: «ἀπέρασε μία τοιαύτη εὐκαιρία»· χειρ. XXIV, σ. 24: «ἀπέρασε μία τοιαύτη εὐκαιρία».

Πιστεύομε ὅτι δὲν χρειάζονται καὶ ἄλλες μαρτυρίες γιὰ νὰ συμπεράνομε ὅτι τὸ χειρόγραφο XXIV εἶναι ἀντίγραφο τοῦ χειρογράφου XLIV.

Τὸ γνωστὸ «Διεγερτικὸ» τοῦ Βολταίρου διαβάστηκε ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Ρουμάνους. Δύο ρουμανικὲς μεταφράσεις, βρίσκονται σήμερα στὴ βιβλιοθήκη τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας⁵¹· μ' αὐτὲς ἔχει ἀσχοληθεῖ ἡ Ἀρ. Καμαριανοῦ καὶ μὲ τὶς παραβολὰς τῶν κειμένων ποὺ κάνει, ἀποδεικνύει μὲ πολλὴ πειθῶ, πρῶτον, ὅτι ὁ ἑλληνας μεταφραστὴς Εὐγ. Βούλγαρης ἀπομακρύνθηκε ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ γαλλικὸ πρωτότυπο καί, δεύτερον, ὅτι οἱ ἀνῶνυμοι ρουμάνοι μεταφραστὲς δὲν μεταχειρίστηκαν, ὅπως συνέβαινε συνήθως ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, τὴν ἐλληνικὴ μετάφραση, ἀλλὰ τὸ γαλλικὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο ὅμως σὲ πολλὰ μέρη δὲν τὸ κατάλαβαν ἀρκετὰ καλὰ⁵².

Τὸ περιεχόμενον τῶν δύο Διεγερτικῶν μᾶς δείχνει ὅτι εἶναι δύο διαφορετικὰ ἔργα, ποὺ ἔχουν μόνον τὸν ἴδιο τίτλο. Τὸ δεύτερο Διεγερτικὸ μᾶς εἶναι ἄγνωστο καὶ δὲν ξέρομε ἂν τυπώθηκε ἡ ἐλληνικὴ μετάφρασί του, ἢ ἂν κυκλοφόρησε μόνον σὲ χειρόγραφο καὶ ἔφθασε ἕως σὲ μᾶς, ἕνα ἀντίγραφό του. Οὔτε τὸ πρωτότυπο τοῦ Βολταίρου, ὅπως εἴπαμε, δὲν κατορθώσαμε νὰ τὸ βροῦμε μέσα στὰ Ἀπαντά του· ἴσως νὰ ἔχει ἄλλο τίτλο στὰ γαλλικά, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸ ἀναγνωρίσαμε μέσα στὸ μεγάλο ἀριθμὸ τῶν ἔργων του.

Καὶ τὰ δύο «Διεγερτικά» ἀναφέρονται στὴν πολιτικὴ κατάσταση ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἀναδημοσιεύομε ἐδῶ, ἀκριβῶς ὅπως ἔχει, τὸ

51. Βλ. Ἀκαδημία Βουκουρεστίου: ρουμ. χγφ. 499 καὶ 1408.

52. A. Camariano, *ἑ. δ.* σ. 139.

Λ Ο Γ Ο Σ

Τοῦ Παπᾶ Νικολάου τῷ Χαριστησίῳ, κηρυχθεὶς ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Τολερανσίῳ, Χωρίῳ τῆς Λιθουανίας· κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς τῶν Μάγων Προσκυνήσεως.

Σήμερον ἐορτάζομεν τὴν μνήμην τριῶν μεγάλων Βασιλέων· Μελχίωρος, Βαλτασάου, καὶ Γάσπαρος, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τῶν Ἀστέρων ὁδηγηθέντες ἦλθον ἐξ Ἀνατολῶν, φέροντες Χρυσόν, καὶ λίθον, καὶ σμύρναν, δῶρα εἰς τὸ παιδίον τὸν Ἰησοῦν. Πῶ τὴν σήμερον τρεῖς Βασιλεῖς φίλοι, σωδοκίμοι, ὁδηγούμενοι ὑπὸ ἑνὸς Ἀστέρος, καὶ δωροφορεῖντες

Χρυσὸν εἰς τὸν Βεθέφωρ ἀφίτανον;

Τὸ ἐν τῷ κόσμῳ Χρυσὸν εἰς τὴν Βασιλείαν εἶναι περιμάχητον· Ἄντοὶ αἰματώνουσι τὴν γῆν, διὰ τὴν ἔχουσιν Χρυσόν· αὐτὰ κάνουν τὴν Συναδελφείαν με, καὶ τὴν δίδωσι καὶ τὸ θυμίαμα. Οἱ δὲ Συναδελφοίμε, δὲν λέπωμεν καὶ λέγουμεν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὰ τέλη τῶν ἰδίων ἐπιθυμιῶν, ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἐπὶ γῆς αἱ ἀνέρες τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

)(

Ἡμεῖς

Ἡ πρώτη σελίδα τοῦ Λόγου
τοῦ Παπᾶ Νικολάου Χαριστηκίου.

γνωστό «Διεγερτικό» ἀπὸ τὸ ἔντυπο, καὶ δίδομε τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ ἄγνωστου «Διεγερτικοῦ» ἀπὸ τὸ χειρόγραφο XLIV τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Γ. Ζαβίρα, γιὰ νὰ συντομεύσουμε τὴ μελέτη μας.

ΟΥΟΛΤΑΙΡΟΥ

τὸ

Διεγερτικὸν τῶν Βασιλέων

» Ἰδοὺ ἄλλη μία ἀνόσιος καὶ δυσσεβεστάτη ἐπιβουλὴ, ἐπιχειρισθεῖσα εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, ἐπάνω εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὁποῦ ἐκράτει εἰς χεῖρας του ἕνας Δομινικανός, ὤμωσαν οἱ Ἱερόσυλοι πατραλοῖαι νὰ ἀποκτείνωσι τὸν ἐπιεικέστερον καὶ συνετώτερον Βασιλέα, τῶν ὅσοι ποτὲ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Πολωνίας ἐκάθισαν· καί, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς, τὸ ἔφεραν καὶ εἰς ἔργον, καταπατήσαντες ὁμοῦ πάντα νόμον θεῖοντε καὶ ἀνθρώπινον. Ἐφριξεν ἡ Εὐρώπη ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ δολοφονήματι· αἱ κατ' ἐκείνου τοῦ Βασιλέως πληγαὶ κατέτρωσαν πᾶσαν καρδίαν. Ἀλλὰ ποία δύναμις ἀναδέχεται τοῦ τοσούτου ἀνοσιουργήματος τὴν ἐκδίκησιν; Μόνῃ ἡ μεγάλη Αὐτοκρατορ τῶν Ῥώσων ἐπροθυμήθη νὰ διεκδικηθῇ τὰ δικαιώματα καὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Καίσαρος. Μόνῃ Ἀυτῇ μέχρι τῆς ὥρας ταύτης ἐφάνη, καθὼς τοῦ χριστιανισμοῦ, οὕτω καὶ τοῦ Θρόνου ἡ προστάτις καὶ ἐκδικήτρια.»

Βλέπονται ἀκόμι (ὦ αἰσχύνῃ πάντων τῶν χριστιανῶν!) ἀκόμι βλέπονται φρουραὶ Τουρκικαί, μέσα εἰς Πόλεις Πολονικάς! καὶ ἂν ἔλειπαν τὰ θαυμαστά κατορθώματα τῶν Ῥωσικῶν στρατευμάτων, οἱ Ὀθωμανοὶ ἔμελλον τὴν νῦν νὰ διατρίβωσιν ἐν μέσῳ τῆς Βαρσαβίας.

Ὁ Αὐτοκρατορ τῶν Ῥωμάνων, ὅς τις καὶ ἤξεύρει τὴν Ἱστορίαν, καὶ ἐγεννήθη διὰ νὰ κατορθώσῃ πράξεις ἐπαζίους τῆς Ἱστορίας, ἤξεύρει καὶ τοῦτο καλῶς, ὅτι αὐτοὶ οἱ Τούρκοι δις ἐπολιόρκησαν τὴν Βιένναν· καὶ ὅτι κατεσκλάβωσαν πλέον παρὰ τριακοσίας χιλιάδας Ὀυγκρους.

Οἱ Τύραννοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ Βάρβαροι καὶ μαιφόννοι, ὁποῦ τόσον συχνὰ ἐκχέουσι τὸ αἷμα τῶν ἰδίων Βεζιρίων, καὶ ἔτι καὶ τῶν ἰδίων Ἀδελφῶν, μετέρχονται ἅπαντας τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἑυρώπης, καθὼς τὸ παλαιὸν οἱ Ῥωμάνοι μετήρχοντο τοὺς μικροὺς Δυνάστας τῆς Καππαδοκίας, καὶ τῆς Ἰουδαίας. Αὐτοὶ ἀποβλέπουσι τοὺς ἐξ ἡμῶν Πρόσβεις, ὡσὰν τόσους Κονσούλους τῶν Πραγματευτῶν.

Ὁ Κύρις Πορτέρως, ὁ πρὸ τούτου χρηματίσας ἐν Κωνσταντινουπόλει Πληρεξούσιος Πρόσβυς, μᾶς διηγεῖται, ὅτι πᾶσα ἡ τῶν Πρόσβεων παρὰ τοῖς Τούρκοις ἀσφάλεια ὑφίσταται εἰς ἀδείας τινὰς καὶ ἐλευθερίας, χωρὶς ὅμως νὰ ἐγχειρίζονται εἰς αὐτοὺς τὰ Κύρια καὶ Ἀυθεντικὰ πρωτότυπα, ἀλλ' ἀντίγραφά τινα, καθ' ἑαυτὰ ἄκυρα· καὶ πρὸς τούτοις, καὶ εἷς τινα

προνόμια ἐξ ἔθνους διωρισμένα, πλὴν καὶ ταῦτα διὰ παντὸς ἀντιλεγόμενα.

Ὁ αὐτὸς μᾶς λέγει, ὅτι ὁ Μέγας Βεζίρης Γεγὲν Ἀλὶ Πασσᾶς ἠθέλησεν, οὐ πρὸ πολλοῦ, νὰ περιορίσῃ πάντας τοὺς Πρέσβεις εἰς τὴν Νῆσον τὴν λεγομένην τῶν Πριγκίπων.

Ὅταν τις Πρέσβυς μέλλει νὰ τύχῃ παρὰ τοῦ Βεζιρίου ὑποδοχῆς τε καὶ ἀκροάσεως, ὁ αὗτος ὁ βάρβαρος, ἐπάνω ἐνὸς Σοφᾶ ἀνακείμενος, τὸν βάνει ἐμπροσθέντου καὶ κάθηται εἰς ἓνα χθαμαλὸν σκιμποδίσκον· λέγει αὐτῷ τέσσαρα λόγια· καὶ οὕτω τὸν ἀπολύει. Δύο θυρωροὶ τὸν ἀρπάζουν ὑπὸ τὰς μασχάλας, διὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ γυροστρέφῃ, καὶ νὰ κεφαλοκλίνη ἐνώπιον τοῦ Κυρίου αὐτῶν. Οἱ περιεστῶτες δοῦλοι τὸν διαχλευάζουσι, καὶ τὸν συρίττουσι. Τουλλάχιστον δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, ἂφ' οὗ τῆς τοιαύτης τελετῆς ὁ τύπος παρετηρεῖτο.

Ἄν ὁ Πρέσβυς μέλλει νὰ ἀξιοθῇ τῆς ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου, ἀνωφελοῦς Παραστάσεως, τὸν κάνουνσι καὶ ἀναμένει δύο ὥρας, καὶ πολλάκις ἔξω εἰς τὴν βροχὴν καὶ εἰς τὴν χιόνα, εἰς μίαν μικρὴν αὐλὴν τρήγωνον, ὑποκάτω ἐνὸς δένδρου, περὶ ὃ εὐρίσκεται ἓνα κάθισμα σανιδωτόν, παλαιὸν καὶ σεσαθρωμένον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἔρχονται καὶ ἐξαπλώνονται οἱ μάγειροι τοῦ ὕψους αὐτοῦ. Τοιοῦτοτρόπως παραπέμπεται ἀπὸ ἐξευτελισμοῦ εἰς ἐξευτελισμόν, προσποιούμενος τάχα ὡς μὴ προσέχων, καὶ πληροφορῶν ἔπειτα τοὺς αὐτὸν ἐξαποστείλαντας, ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ἔγινε μετὰ πάσης τιμῆς.

Εἶναι γνωστὰ αἱ ὕβρεις, ὅσας οἱ τῆς Βενετίας Βαίλοι συχνάκις ὑπέμειναν. Ἡ Ἀυλὴ τῆς Φράντζας πρέπει νὰ μὴ ἐλησμόνησεν, ὅτι εἰς τὰς λαμπρὰς ἡμέρας Λοδοβίκου τοῦ ΙΔ'. ὁ Μέγας Βεζίρης Μεεμέτ Κοπρουλῆς, κατ' αὐτὴν τὴν ἔντευξιν, ἐν ἔτει 1658, ἔκαμε καὶ ἐγρονθοκόπησαν τὸν Κύριν de la Haye-Vantelei, υἱὸν τοῦ Πρέσβεος τῆς Φράντζας, Πρέσβυν ἤδη καὶ αὐτὸν χρηματίζοντα κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον· καί, τὸ περισσότερο, Μεσίτην ὄντα μεταξὺ τοῦ Κράτους τῶν Τούρκων, καὶ τῶν Ἑνετῶν. Ἐσύντριψαν εἰς τὸν Βασιλικὸν τοῦτον ἄνδρα, ἓνα ὀδόντα, καὶ τὸν ἔχωσαν καὶ εἰς φυλακὴν. Καὶ διατὶ τάχα ἔπραξε πρὸς αὐτὸν ἡ Πόρτα τοιαύτας ἀπανθρωπίας, διατὶ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ μίαν Ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν διὰ Κίφρας ἔγραφε πρὸς ἓνα τινὰ Πρύτανιν, ἥτοι Προβλεπτὴν Ἡγεμόνα τῶν Βενετῶν.

Πῶς μετέρχεται ἡ Πόρτα τοὺς Μινίστρον ἐνὸς Κράτους, καθ' οὗ κινεῖ πόλεμον; τὸ πρῶτον ἔργον Ἀυτῆς εἶναι, νὰ τοὺς κατασφαλίσῃ εἰς ἓνα Δεσμωτήριον. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Μουσταφᾶς ὁ νῦν βασιλεύων ἀπέκλεισε τὸν πληρεξούσιον τῆς Ῥωσσίας, καὶ τοὺς περὶ αὐτόν, εἰς τὸ Ἑπταπύργιον. Ἡ τοιαύτη ὕβρις, διὰ τοῦ προσώπου τοῦ εἰρημένου Μινίστρον, μεταβαίνει εἰς ἅπαντας τοὺς Δυναστεύοντας. Ἀλλ' ὅμως καλῶς τὴν ἐξειδικίησαν ὁ Κόμης Ῥωμανζόφ μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους νίκας. Οἱ Κόμητες Ὁρλόφιοι πλεύσαντες ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀρκτώας θαλάσσης, καὶ κατακαύσαντες τὸν Ὁθωμανικὸν στόλον πρὸ προσώπου σχεδὸν αὐτῆς τῆς Κωνσταντινουπό-

λεως. Καὶ οἱ Πρήκιπες Γαλίτζινοι καὶ Δολγορούκιοι, καὶ τόσοι ἄλλοι ἐπιφανέστατοι Στρατάρχαι, ἐξαρπάσαντες τέσσαρας μεγάλας Ἐπαρχίας ἀπὸ τὴν τῶν Ὁθωμανῶν Ἐπικράτειαν.

Τοσαῦτα ἐπισεσωρευμένα ἀριστεύματα κράζουσι μεγαλοφώνως εἰς τὸ ἐπίλοιπον τῆς Ἑυρώπης: Ἀκολουθεῖτε εἰς ἡμᾶς, καὶ ἡ Τυραννὶς τῶν Τούρκων ἐξωλοθρεύθη!

Καὶ τῷ ὄντι, ἂν ἡ τῶν Ῥωμάνων Ἀυτοκρατορίσσα ΜΑΡΙΑ ΤΕΡΕΣΙΑ ἐσυγκατάνευε νὰ δανεῖσῃ τὰ στρατεύματάτης, εἰς τὸν αὐτῆς ἄξιον υἱόν, τίς ἠδύνατο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἀπὸ τὸ νὰ κατακυριεύσῃ διὰ μόνης μιᾶς ἐκστρατείας ὅλην τὴν Βοσνίαν, καὶ ὅλην τὴν Βουλγαρίαν, ἐν ᾧ τὰ τροπαιοφόρα ὅπλα τῆς Ἀυτοκρατορίσσης ΑἰΚΑΤΕΡΙΝΗΣ τῆς Β' ἤθελον προχωρήσουν ἕως εἰς αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν;

Ποσάκις ὁ Κόμης Μαρσίλιος, ὁποῦ τόσον ἐγνώριζε τὴν Τουρκικὴν Διοίκησιν, ποσάκις μᾶς εἶπεν, ὅτι εὐκόλον εἶναι νὰ καταδαφισθῇ ὁ μέγας οὗτος Κολοσσός, ὅς τις δὲν εἶναι δυνατός, εἰμὴ διὰ τὰς μεταξὺ ἡμῶν διχονοίας; Ἐπαναλαμβάνω τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ μετ' ἐκείνων. Ἐδικόνμας εἶναι τὸ σφάλμα, ἂν ἡ Ἑυρώπη δὲν ἐκδικηθῇ.

Εἶναι φόβος, μήπως ὁ τῆς Ἀουστρίας οἶκος ὑπερδυναμωθῇ; μήπως ὁ τῶν Ῥωμάνων Ἀυτοκράτωρ κατακυριεύσῃ τὴν Ῥώμην; Προτιμότερον εἶναι λοιπὸν νὰ τὴν κατακυριεύσουν οἱ Τούρκοι; Αὐτοῦ ἐβάδιζεν ἐπὶ πολὺ ὁ ἐκείνων σκοπός· καὶ τὸν σκοπὸν τοῦτον δύνανται καμμίαν ἡμέραν νὰ τὸν ἐκπληρώσουν, ἂν ἀφελθοῦν τέως νὰ ἀναπνεύσουν, καὶ νὰ διορθώσουν τὰς ζημίας τὰς ὁποίας ἔπαθον.

Εἶναι ἔτι φοβερωτέρα ἡ Ῥωσσία; Ἀλλ' εἰς τὴν ἡ Δυναστεία αὕτη ἐπικινδυνωτέρα φαίνεται τῆς τῶν Τούρκων; Καὶ διατὶ φοβούμεθα τὰ μακρυνὰ καὶ μέλλοντα κακά, ὅταν ἡμποροῦμεν νὰ ἀποκρούσωμεν τὰ ἤδη ἐγγὺς καὶ παρόντα;

Τί; ἐδόθη ἡ Τοσκάνα εἰς ἓνα τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἱμπεράτορος· ἡ Πάρμα εἰς ἓνα τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας· Ἀπεγυνώθη ὁ Πάπας τὸ Βενέβεντον, καὶ τὴν Ἀβενιῶνα, καὶ οὐδεὶς ἐγόγγυσε· καὶ τρόμος ἀκολουθεῖ, ἂν ἀποστερηθῇ τὰς ἐν τῇ Ἑυρώπῃ Ἐπικρατείας ὁ ἀδυσώπητος καὶ ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῆς Ἑυρώπης; Ἀνὰ ἀποτολμοῦν οἱ Βενετοὶ νὰ ἐπαναλάβουν τὴν Κρήτην; φοβοῦνται νὰ ἐπαναστρέψουν εἰς τὴν Ῥόδον οἱ Καββαλέριοι; φρίττει τὸ ἀνθρώπινον, ἂν ὁ Τούρκος ἀποδιωχθῇ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;

Θέλει ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ ἀπόγονοίμας νὰ μὴ δύνανται νὰ καταλάβουν, πῶς ἡμεῖς ἀφήσαμεν καὶ ἐπέρασε τοιαύτη εὐκαιρία, καὶ δὲν ἠθελήσαμεν ἐξ αὐτῆς νὰ ὠφεληθῶμεν! Καὶ ἂν ὁ περίφημος ἐκεῖνος Πιάσσης, Ἰωάννης ὁ Σοβιέσκης, ἐκεῖνος ὁ νικητὴς τῶν Ὁθωμανῶν, ἐπέστρεφεν εἰς τὸν Κόσμον, τὶ ἤθελεν ἄραγε εἰπῇ, βλέπων τοὺς ἑαυτοῦ Συμπατριώτας ἡνωμένους μετὰ τῶν Τούρκων, ἐναντίον τοῦ Διαδόχου αὐτοῦ;

Αἱ μωραὶ καὶ ἀνόητοι Σταυροφορίαι διήρκεσαν ἄλλοτε ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν

ἔτη· καὶ τὴν σήμερον ἡ συνετὴ ἔνωσις δύο, ἢ τριῶν Βασιλέων εἶναι ἀδύνατος; Χιλιάδες χιλιάδων ἀνθρώπων ἔδραμον τότε, εἰς τὴν Συρίαν καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐχάθησαν· καὶ τώρα τρέμομεν νὰ ἀφήσωμεν νὰ πάρουν τὴν Κωνσταντινούπολιν; τώρα μάλιστα, ὅπου ἡ Αἴγυπτος εἰς ἡμᾶς ἀπλώνει τὴν χεῖρα; Καὶ ἡ δυστυχὴς αὕτη ραθυμία ὀνομάζεται πολιτικὴ! Ἡ ἀληθινὴ πολιτικὴ εἶναι, τὸ νὰ διωχθῇ, πρὸ παντὸς ἄλλου, ὁ κοινὸς τῶν πάντων ἐχθρὸς. Ὁ καιρὸς μετὰ τὰντα ἃς ἔχη τὴν φροντίδα νὰ σᾶς καθοπλίσῃ ἄλλους κατ' ἄλλων. Δὲν θέλει λείψει ὅχι ἡ ἀφορμὴ καὶ ἡ πρόφασις, ὑπ' ἄλλῶν ἔπειτα νὰ κατασφαγῇτε.

Χάριν τῶν ἐρευνητῶν, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἐντοπίσουν τὸ κείμενο τοῦ Βολταίρου, δημοσιεύουμε τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου Διεγερτικοῦ, ποὺ βρίσκεται καὶ στὰ δύο χειρόγραφα μὲ τὸν τίτλο, χειρ. XLIV: Οὐλτέρου διεγερτικὸν τῶν βασιλέων καὶ χειρ. XXIV: Βολτέρου διεγερτικῶν τῶν βασιλέων. Ἀρχή: Ἐτοιμασθῆτε μὲ τὰ ἄρματα ὦ βασιλεῖς καὶ Ἀριστοκρατίαι χριστιανικαί, ὅπου διὰ τόσον καιρὸν ἐκατατρώγεσθε ἀναμεινόμενοι--- (τὸ ἴδιο κείμενο εἶναι καὶ στό χειρ. XXIV: μὲ μόνην διαφορὰ, ἀντὶ «μὲ τὰ ἄρματα» ἔχομε στό χειρ. XXIV: «εἰς τὰ ἄρματα»). Τέλος: αὕτη νὰ ὑποταχθῇ ὅλη ἡνωμένη εἰς τὸν πλέον σοφὸν καὶ συνετὸν βασιλέα αὐτὸς ἐκφωνεῖ διὰ στίχων λατινικῶν, ἀλλ' οἱ γραικοὶ δὲν ἐννοοῦσι, καὶ οἱ συμμαχοῦντες τῶν λεχῶν δὲν προσέχουσι.

Τὸ πέμπτο φυλλάδιο ἔχει τὸν τίτλο: «Οὐολταίρου Ἐπιστολὴ. Πρὸς τὴν Ἀυτοκρατορίσαν τῶν Ῥώσων». (4ο, 6 σ., χωρὶς ἐξώφυλλο, ὁ τίτλος στὴ μέση τῆς 1ης σελίδας, στό ἐπάνω μέρος ὑπάρχει ἓνα τυπογραφικὸ στόλισμα· χωρὶς ἐνδειξὴ χρόνου καὶ τόπου ἐκτύπωσης).

Οἱ βιβλιογράφοι Legrand, Pernot, Λαδάς-Χατζηδημὸς καὶ Ἡλιοῦ γνωρίζουν δύο μόνον ἀντίτυπα, ἓνα τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Γιάννη Βλαχογιάννη καὶ τὸ δεύτερο τῆς βιβλιοθήκης Pernot (τώρα: βιβλιοθήκη τοῦ Νεοελληνικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Σορβόνης). Ἔχομε νὰ προσθέσουμε ἀκόμη δύο ἀντίτυπα, ποὺ βρίσκονται ὅπως ἀναφέραμε πρὶν πάντων, στό Βουκουρέστι καὶ στό Ἰάσι. Ὁ Ἡλιοῦ γράφει ὅτι τὸ φυλλάδιο αὐτὸ ἔχει: «σ. 6 + 1 φύλλο λευκόν»⁵³, στό ἀντίτυπο τοῦ Νεοελληνικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Σορβόνης, τὸ ὁποῖο εἶδε. Στὰ ἀντίτυπα τοῦ Βουκουρεστίου καὶ Ἰασίου δὲν ὑπάρχει τὸ λευκὸ φύλλο, καὶ ὑποθέτομε ὅτι τὸ πρόσθεσε ἀργότερα κάποιος καὶ δὲν ἔχει καμιὰ σημασίαν γιὰ τὸ βιβλιογράφο.

Ὁ τίτλος τοῦ ἔργου τοῦ Βολταίρου εἶναι ὁ ἀκόλουθος: «*Épître à*

53. Φ. Ἡλιοῦ, *Προσθήκες*, ἔ.ἀ., σ. 303, ἀρ. 240.

l'impératrice de Russie Catherine II»⁵⁴. Ὁ βιβλιογράφος τοῦ Βολταίρου G. Bengesco⁵⁵, καθὼς καὶ ἡ Ἀρ. Καμαριανοῦ⁵⁶, θεωροῦν ὅτι ὁ Βολταῖρος ἔγραψε «L'Épître» πρὸς τὴν Αἰκατερίνη στίς 30 Ἀπριλίου 1771. Τὸ ἔργο αὐτὸ ὅμως γράφτηκε μερικὸς μῆνες νωρίτερα. Ὁ Βολταῖρος σ' ἓνα γράμμα τοῦ πρὸς τὴν αὐτοκρατορίσσα Αἰκατερίνη, μὲ ἡμερομηνία 30 Ἀπριλίου 1771, ἀναφέρει αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ ἰδοὺ τί τῆς γράφει: «Madame, j'envoie à votre majesté impériale, selon ses ordres, l'Épître au roi de Danemarck. Il me paraît qu'elle ne vaut pas celle que j'ai adressée à l'héroïne du Nord. Il semble que j'ai proportionné mon peu de force à la grandeur du sujet; car, bien que le roi de Danemarck fasse aussi le bonheur de ses peuples; bien qu'il tire des coups de canon contre les pirates d'Alger, il n'a point humilié l'orgueil ottoman, il n'a point triomphé de Moustapha, il n'a pas encore joint le goût des lettres à la gloire des conquêtes»⁵⁷.

Ὁ τίτλος τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Βολταίρου πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας εἶναι: «Épître au roi de Danemark, Christian VII, sur la liberté de la presse accordée dans tous ses Etats»⁵⁸. Ὁ Bengesco προσθέτει ὅτι ὁ Βολταῖρος ἔστειλε στὸ βασιλέα τὴν «Ἐπιστολή» στίς 15 Ἰανουαρίου 1771, καὶ ἐπειδὴ, ὅπως γράφει ὁ Βολταῖρος, προηγήθηκε ἡ Ἐπιστολή τοῦ πρὸς τὴν Αἰκατερίνη, μποροῦμε νὰ ἀποφανθοῦμε ὅτι ἡ πρὸς τὴν Αἰκατερίνη Ἐπιστολή τοῦ γράφτηκε ὄχι στίς 30 Ἀπριλίου, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ τὶς 15 Ἰανουαρίου 1771 καὶ πολὺ πιθανὸν στὸ τέλος τοῦ χρόνου 1770, καὶ δημοσιεύτηκε τὸ 1771.

Ὁ Βολταῖρος στὴν «Ἐπιστολή» τοῦ γράφει ὅτι μισεῖ τοὺς Τούρκους ποὺ δυναστεύουν τοὺς ὑπηκόους τους, καὶ θανατώνουν μεγάλους καὶ μικροὺς χωρὶς καμιὰ αἰτία, καὶ εὔχεται ὅπως ἡ «élève d'Apollon, de Thémis et de Mars» δοξάσει πάλιν τὸ ὄνομα τῶν Ἀθηνῶν⁵⁹.

54. Τὸ ἔργο περιλήφθηκε στὴ συλλογὴ *Épîtres, satires, contes, odes...*, ποὺ τυπώθηκε πρώτη φορὰ τὸ 1771· βλ. G. Bengesco, ἔ.δ., τ. Α', σ. 246.

55. G. Bengesco, ἔ.δ., σ. 246.

56. A. Camariano, ἔ.δ., σ. 88.

57. *Oeuvres complètes de Voltaire... Correspondance avec les souverains*, τ. Β', Παρίσι 1828, σ. 547-548.

58. G. Bengesco, ἔ.δ., τ. Α', σ. 245.

59. Ἀργότερα ὅμως ὁ Βολταῖρος δὲν ἦτανε εὐχαριστημένος μὲ τὴ δράση τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸν πρῶτο ρωσο-τουρκικὸ πόλεμο. Στίς 6 Μαρτίου 1772 ἔγραψε στὴν αὐτοκρατορίσσα Αἰκατερίνη: «Mon autre chagrin, c'est que les Grecs soient indignes de la liberté qu'ils auraient retrouvée, s'ils avaient eu le courage de vous seconder. Je ne veux plus lire ni Sophocle, ni Homère, ni Démosthène. Je détesterais jusqu'à la religion grecque, si votre majesté impériale n'était pas à la tête de cette église», *Oeuvres complètes de Voltaire... Correspondance avec les souverains*. τ. Β', σ. 609.

Ὁ Φ. Ἡλίου ἀναδημοσιεύει ὁλόκληρη τὴν Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Αἰκατερίνη, ποὺ μετέφρασε στὰ ἑλληνικὰ ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης⁶⁰. Τὸ κείμενο εἶναι γραμμένο σὲ πολιτικούς ὁμοιοκαταληκτοὺς στίχους.

Τὸ ἕκτο φυλλάδιο ἔχει τὸν τίτλο: «Ἰωάννου Πλοχῶφ Βουλευτοῦ ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ τοῦ Χόλστεϊν περὶ τοῦ παρόντος πολέμου. Ποιημάτων». (4ο 8 σ., ἡ τελευταία λευκὴ χωρὶς ἐξώφυλλο, ὁ τίτλος στὴ μέση τῆς 1ης σελίδας, ἀπάνω ἀπὸ τὸν τίτλο ἓνα τυπογραφικὸ κόσμημα. Δὲν ἀναγράφονται ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐκδόσεως).

Ὁ Legrand καὶ ὁ Pernot δὲν γνωρίζουν ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ἰωάννης Πλοχῶφ κρύβεται τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Βολταίρου. Οὕτε ὁ Γ. Ζαβίρας τὸ ἤξερε, προσθέτει ὅμως ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι μεταφρασμένο στὰ ἑλληνικὰ⁶¹. Οἱ βιβλιογράφοι Λαδᾶς - Χατζηδῆμος θεωροῦν ὡς συγγραφεὴ τοῦ ἔργου «τὸν Πλοχῶφ»⁶², μολονότι ἡ Ἀρ. Καμαριανοῦ ἀπέδειξε ὅτι τὸ ὄνομα Ἰωάννης Πλοχῶφ εἶναι ἓνα ψευδώνυμο τοῦ Βολταίρου⁶³.

Ὁ γαλλικὸς τίτλος, ὅπως τὸν βρίσκομε μέσα στὰ ἔργα τοῦ Βολταίρου, ἔχει ὡς ἑξῆς: «Traduction du poème de Jean Plokof, conseiller de Holstein sur les affaires présentes. 1770»⁶⁴. Ὁ γάλλος συγγραφεὴς ἔγραψε τὸ ἔργο του σὲ πεζὸ καὶ τὸ χώρισε σὲ δώδεκα παραγράφους (I-XII). Ὁ Βολταίρος ἔστειλε τὸ ἔργο του στὴν Αἰκατερίνη Β', ἡ ὁποία τὸ διάβασε μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση καὶ τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση, ὅπως βλέπομε ἀπὸ ἓνα γράμμα της ποὺ ἔστειλε στὸ φίλο της στίς 9 (20) Μαΐου 1770: «Ce poème m'a fait un plaisir infini. Il est aussi rempli de feu et d'imagination que pourrait l'être l'ouvrage d'un jeune homme; mais à la raison supérieure qui y règne, l'on voit bien qu'il y a déjà quelque temps que M. Plokof a quitté l'Université»⁶⁵.

Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μετάφραση τοῦ Εὐγένιου Βούλγαρη οἱ βιβλιογράφοι γνωρίζουν, οἱ μὲν Λαδᾶς καὶ Χατζηδῆμος δύο ἀντίτυπα, τοῦ Pernot καὶ Χατζηδῆμου⁶⁶, ὁ δὲ Ἡλίου δύο ἀντίτυπα, τοῦ Γιάννη Βλαχογιάνη καὶ τοῦ Pernot· φαίνεται ὅτι δὲν εἶδε τὸ ἀντίτυπο τοῦ Χατζηδῆμου⁶⁷. Στὰ τρία γνωστὰ ἀντίτυπα πρέπει νὰ προσθέσωμε καὶ τὰ δύο τοῦ Βουκουρεστίου, γιὰ τὰ ὁποία ἔγινε λόγος πιὸ πάνω. Ἐνα ἀντίτυπο

60. Φ. Ἡλίου, *ἔ.δ.*, σ. 87.

61. Γ. Ζαβίρας, *ἔ.δ.*, σ. 297-298.

62. Λαδᾶς - Χατζηδῆμος, *ἔ.δ.*, σ. 207.

63. Α. Camariano, *ἔ.δ.*, σ. 83.

64. *Oeuvres complètes*, τ. 47, 1785, σ. 180.

65. G. Bengesco, *ἔ.δ.*, τ. Α', σ. 261-262· Α. Camariano, *ἔ.δ.*, σ. 87.

66. Λαδᾶς - Χατζηδῆμος, *ἔ.δ.*, σ. 210.

67. Ἡλίου, *ἔ.δ.*, σ. 300.

φαίνεται ότι γνώριζε ὁ Κ. Σάθας⁶⁸. Δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸ κανένα χειρόγραφο.

Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης μετέφρασε τὸ ἔργο τοῦ Βολταίρου σὲ πολιτικούς στίχους καὶ ἀπομακρύνθηκε πολὺ ἀπὸ τὸ γαλλικὸ πρωτότυπο, σεβάστηκε ὅμως τὸ χωρισμὸ τοῦ ἔργου σὲ δώδεκα μέρη, ἀπὸ τὸ 1-12. Δὲν ξέρομε ἀκριβῶς, πότε εἶδε τὸ φῶς ἡ μετάφραση τοῦ Βούλγαρη. Ἡ Ἀρ. Καμαριανοῦ πιστεύει ὅτι τυπώθηκε γύρω στὰ 1772, οἱ δὲ Λαδᾶς καὶ Χατζηδημὸς γύρω στὰ 1774· νομίζομε ὅτι ἡ Καμαριανοῦ εἶναι πιὸ κοντὰ στὴν πραγματικότητα.

Οἱ Λαδᾶς καὶ Χατζηδημὸς δημοσιεύουν φωτογραφία τῆς πρώτης σελίδας τοῦ φυλλαδίου, καθὼς καὶ μερικὰ ἀποσπάσματα· ἐμεῖς θὰ δημοσιεύσουμε τὴν πρώτη παράγραφο, γιὰ νὰ δώσωμε στὸν ἐρευνητὴ τὴ δυνατότητα νὰ παραβάλλει τὰ δύο κείμενα καὶ νὰ δεῖ πόσο ἀπομακρύνθηκε ὁ Βούλγαρης ἀπὸ τὸ γαλλικὸ κείμενο.

I

*Aux armes, princes et républiques, chrétiens si long-temps acharnés les uns contre les autres pour des intétêts aussi faibles que mal entendus, aux armes contre les ennemis de l'Europe. Les usurpateurs du trône des Constantinins vous appellent eux-mêmes à leur ruine; ils vous crient en tombant sous le fer victorieux des Russes: Venez, achevez de nous exterminer*⁶⁹.

II

Ὡ Βασιλεῖς Χριστιανῶν, Πρίγκιπες καὶ Δυνάσται,
 Τί κατ' ἀλλήλων φέρεσθε; τρώγεσθε; πολεμᾶσθε;
 Δι' ὑποθέσεις εὐτελεῖς, ἀλόγως καὶ εἰς μάτην;
 Ἴδου πολέμου ἀφορμὴν ἔχετ' εὐλογωτάτην.
 Δράμετε, ἀρματώθητε· ἐν διαφόροις τόποις,
 Σᾶς περιμένουν οἱ ἐχθροὶ Τύραννοι τῆς Ἑυρώπης.
 Τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ ἄγρια θηρία,
 Ἐκρυσαν ἤδη τὰς οὐράς κάτω εἰς τὰ μηρία.
 Ἀφ' οὗ τὰ κατεπλήγωσεν ἡ Ῥωσικὴ ῥομφαία,
 Ἀπὸ ἐσᾶς νὰ πάθωσι τρέμουν τὰ τελευταῖα.

Τὸ Ποιημάτιο τοῦ Βολταίρου μεταφράστηκε καὶ στὰ ρουμανικά. Στὴ βιβλιοθήκη τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας βρίσκονται δύο ρουμα-

68. Κ. Σάθας, *ἔ. ἀ.*, σ. 571.

69. *Oeuvres complètes*, τ. 47, 1785, σ. 180.

νικῆς μεταφράσεις⁷⁰. Ἡ Ἀρ. Καμαριανοῦ, ποὺ ἐξέτασε τὰ χειρόγραφα, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ ἀνώνυμοι ρουμάνοι μεταφραστές δὲν μεταχειρίστηκαν τὴν ἑλληνικὴ μετάφραση τοῦ Εὐγένιου Βούλγαρη, παρὰ τὸ γαλλικὸ πρωτότυπο, καὶ μετέφρασαν σὲ πεζό, ἀλλὰ οἱ μεταφράσεις τους δὲν εἶναι ἐπιτυχημένες⁷¹. Τὸ χγφ. 1408 ἔχει ἀμέσως μετὰ τὸν τίτλο τὴ χρονολογία: «Μάϊος 1772», ὥστε μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε ὅτι ἡ ρουμάνικη μετάφραση ἐγίνε ἢ ἀντιγράφηκε τὸ 1772.

Φθάσαμε στὸ ἔβδομο καὶ τελευταῖο ἔντυπο, ποὺ περιέχει ὁ τόμος μας. Ὁ τίτλος του εἶναι: «Τὸ Ἱερὸν τῆς δόξης. Ποίημα ἱστορικὸν ἀφιερωθὲν πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτοκρατορικὴν μεγαλειότητα Αἰκατερίνης τῆς τροπαιοῦχου ὀνόματι δευτέρας, ἱμπερατορίσσης τε καὶ αὐτοκρατορίσσης πασῶν Ῥωσσιῶν. Πετρούπολει 1772»⁷². (4ο, 32 σ., ἡ τελευταία λευκὴ ὁλόκληρη ἡ πρώτη σελίδα περιέχει τὸν τίτλο τοῦ βιβλίου, ἡ τρίτη καὶ ἡ τετάρτη περιέχουν τὴν ἀφιέρωση, στὴ μέση τῆς πέμπτης σελίδας βρίσκεται ὁ μικρὸς τίτλος: «Τὸ Ἱερὸν τῆς δόξης», ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὑπάρχει ἓνα τυπογραφικὸ στόλισμα καὶ κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο ἀρχίζει τὸ κείμενο τοῦ ἔργου, ποὺ εἶναι γραμμένο σὲ στίχους ὁμοιοκατάληκτους.

Ὁ Legrand καταγράφει τὸ βιβλίο στὴν Bibliographie Hellénique du XVIII s. (τ. Β', σ. 162-163). Ἡ περιγραφή ἐγίνε ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο τῆς βιβλιοθήκης Γιάννη Βλαχογιάννη. Εἶναι περίεργο γιατί ὁ Pernot δὲν τὸ πέρασε στὴ Bibliographie Ioniennne. Ὁ Παπαδόπουλος Βρετὸς, ὅπως ἀναφέραμε, εἶχε τὸ ἔργο αὐτὸ δεμένο μαζί μὲ δύο ἄλλα φυλλάδια⁷³, ὁ τόμος ὅμως αὐτὸς δὲν ὑπάρχει πιά στὴν Ἀθήνα. Εὐτυχῶς σώζονται δύο ἀντίτυπα στὸ Βουκουρέστι καὶ ἓνα στὸ Ἰάσι, ὅπως εἶδαμε πρὶν πάλιν. Ὁ Ζαβίρας δίνει μὲ ἀκρίβεια τὸν τίτλο καὶ τὸ σχῆμα τοῦ βιβλίου⁷⁴, πράγματα τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὅτι τὸ εἶδε, ἀλλὰ δὲν ξέρομε ἂν τὸ εἶχε στὴ βιβλιοθήκη του, γιατί δὲν τὸ βρίσκομε στὸν κατάλογό της, ποὺ δημοσίευσε ὁ Ἀνδρέας Graff. Ὁ Κωνστ. Σάθας σημειώνει ὅτι στὸν Βούλγαρη ἀποδίδεται μεταξὺ ἄλλων ἔργων καὶ τὸ «Ἱερὸν τῆς δόξης», χωρὶς καμιὰ ἄλλη βιβλιογραφικὴ πληροφορία⁷⁵.

70. Βλ. Ἀκαδημία Βουκουρεστίου: ρουμ. χγφ. 499, φ. 9 καὶ 1408, φ. 48.

71. Α. Camariano, ἔ.δ., σ. 137-139.

72. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βόννης Philipp Strahl (*Das gelehrte Russland*, Λειψία 1828, σ. 452-453), δίνει τὸν ἀκόλουθο τίτλο στὰ γερμανικά: *Tempel des Ruhms, ein Gedicht von de la Tierza aus dem Französischen ins Neugriechische metrisch überetzt*, St. Petersburg, 1772.

73. Α. Παπαδόπουλος Βρετὸς, ἔ.δ., τ. Β', σ. 65.

74. Γ. Ζαβίρας, ἔ.δ., σ. 297.

75. Κ. Σάθας, ἔ.δ., σ. 571.

Ἡ ἀφιέρωση τοῦ συγγραφέα πρὸς τὴν «Τρισσέβαστη Αὐτοκράτορ» φέρει ἡμερομηνία: «Ἐν Βραουμφέλς ἐγγὺς Βέτζλαρ, 24 Νοεμβρίου 1771. Ε.Ν.», καὶ τὴν ὑπογραφή: «Ταπεινότατος, εὐπεθέστατος καὶ ὑποκλινέστατος δοῦλος Λοδοβίκος Φραγγίσκος δὲ λὰ Τιέρτζε, μέγας ὑπασπιστὴς ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Πριγκίπων τοῦ Σόλμς». Δὲν γνωρίζομε ποιοὺς εἶναι ὁ συγγραφέας πού κρύβεται κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Ὁ Ζαβίρας γράφει ὅτι «ἀποδίδουσι τινὲς» αὐτὸ τὸ ἔργο στὸν Εὐγένιο Βούλγαρη. Οἱ μεταγενέστεροί του, Ἄνδρ. Παπαδόπουλος Βρετός⁷⁶, Κωνστ. Σάθας⁷⁷, καὶ Ε. Legrand⁷⁸ παραδέχονται, χωρὶς κανένα δισταγμό, ὅτι εἶναι ἔργο τοῦ Εὐγ. Βούλγαρη. Ὁ Philipp Strahl ὁμῶς εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ὁ Τιέρτζε εἶναι ὁ συγγραφέας τοῦ ἔργου, ὁ δὲ Βούλγαρης ὁ μεταφραστὴς του⁷⁹. Ἡ Α. Καμαριανοῦ πιστεύει ὅτι ὁ Βούλγαρης δὲν ἔγραψε τὸ ἔργο, ἀλλὰ τὸ μετέφρασε ἀπὸ ἄγνωστο πρωτότυπο γαλλικό⁸⁰.

Ἐχομε δύο σπουδαῖα τεκμήρια, τὰ ὅποια μᾶς βοηθοῦν πολὺ γιὰ νὰ ἀποδείξωμε ὅτι δὲν εἶναι ὁ Βούλγαρης ὁ συγγραφέας τοῦ ἔργου. Τὸ ἓνα, πού τὸ ἀναφέρει καὶ ἡ Α. Καμαριανοῦ, εἶναι ὅτι ὁ συγγραφέας, στὴν ἀφιέρωσή του, μνημονεύει: «φθάσας εἰς τὸ ἐξηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας»... Ὅταν ὁμῶς διαβάζομε τὴ μαρτυρία αὐτὴ δὲν μποροῦμε νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι τὸ ἔργο τὸ ἔγραψε ὁ Εὐγ. Βούλγαρης, γιὰτὶ γνωρίζομε ὅτι γεννήθηκε τὸ 1716 καὶ στίς 24 Νοεμβρίου 1771, τὴν ἡμερομηνία τῆς ἀφιέρωσης, ἦταν μόλις 55 χρόνων καὶ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη «τὸ ἐξηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας». Ἐχομε καὶ δεῦτερο τεκμήριο, πού μᾶς βοηθεῖ ἐπίσης νὰ διαπιστώσωμε ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔγραψε ὁ Βούλγαρης τὸ ἔργο. Στὴν ἴδια ἀφιέρωση διαβάζομε καὶ τοῦτα: «χωρὶς νὰ ἐνοχλήσω πρότερον τὸ ἐμὸν πνεῦμα εἰς τὴν ποιητικὴν--- ἐνεπνεύσθην τοῦτο τὸ ποίημα τὸ ἱστορικόν». Ὁ Βούλγαρης δὲν μποροῦσε νὰ γράψει μιὰ τέτοια λεπτομέρεια, πού δὲν ἀνταποκρινόταν στὴν πραγματικότητα. Ὁ Βούλγαρης εἶχε ἤδη μεταφράσει σὲ στίχους τὸ ἔργο τοῦ Βολταίρου «Ὁ Μένων», τὸ ὁποῖο δημοσίευσε στὸ τέλος τοῦ βιβλίου «Βοσπορομαχία», πού τυπώθηκε τὸ 1776, στὴ Λειψία⁸¹.

76. Ἄ. Παπαδόπουλος Βρετός, ἔ.δ., σ. 64-65.

77. Κ. Σάθας, ἔ.δ., σ. 571.

78. Ε. Legrand, ἔ.δ., τ. Β', σ. 163.

79. Philipp Strahl, ἔ.δ., σ. 452-453.

80. Α. Camariano, ἔ.δ., σ. 94.

81. Nestor Camariano, *Primele încercări literare ale lui C. Negruzzi, si prototipurile lor grecești* [Οἱ πρῶτες φιλολογικὲς ἐπιδόσεις τοῦ C. Negruzzi καὶ τὰ ἑλληνικά πρότυπά τους], Βουκουρέστι 1935, σ. 14-19.

Ἡ ὑπόθεση λοιπόν, τοῦ Ζαβίρα καὶ τῶν ἄλλων βιβλιογράφων, ὅτι τὸ ἔργο «Ἱερὸν τῆς δόξης» τὸ ἔγραψε ὁ Εὐγ. Βούλγαρης, εἶναι ὁλως-διόλου ἀβάσιμη καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐγκαταλείψουμε. Ποιὸς ὅμως εἶναι ὁ συγγραφέας τοῦ φυλλαδίου; Εἶναι ἄραγε ὁ Τιέρτζε ὅπως γράφει ὁ γερμανὸς καθηγητὴς Strahl; Δὲν τὸ πιστεύομε.

Ἡ ἔρευνα στράφηκε σὲ δύο γνωστὰ πρόσωπα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, τὸν Ἀντώνιο Μυτιληναῖο, ποὺ ἦταν τὸ 1771 μεταφραστὴς «τοῦ τῶν ἔξωθεν ὑποθέσεων Βασιλικοῦ Συνεδρίου», καὶ στὸν Ἀντώνιο Γκίκα, ποὺ ἔγραψε τὴν «Ἱκετηρία», ὅπως εἶδαμε πρὶ πάντων.

Ὁ Ἀντώνιος Μυτιληναῖος Παλλαδοκλῆς δημοσίευσε τέσσερα φυλλάδια μὲ ἑλληνικοὺς στίχους⁸²: τὰ τρία τελευταῖα περιέχουν ὠδὲς πρὸς τοὺς ρώσους στρατηγοὺς Ἀλ. Ὀρλώβ, Νικ. Πάνην καὶ Συμ. Ναρίσκη. Ἀφοῦ ὁ Μυτιληναῖος ἦταν μεταφραστὴς στοῦ Βασιλικοῦ Συνεδρίου «τῶν ἔξωθεν ὑποθέσεων», βέβαια θὰ πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια του πολλὰ ἔγγραφα σχετικὰ μὲ τὸν πρῶτο ρωσο-τουρκικὸ πόλεμο καὶ θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ παρουσιάσει καὶ νὰ περιγράψει στοῦ φυλλαδίου «Τὸ Ἱερὸν τῆς δόξης» τὰ πολεμικὰ συμβάντα. Δὲν ἔχομε ὅμως καὶ ἄλλα στοιχεῖα, γι' αὐτὸ θὰ ἀναφέρομε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντῶνη Γκίκα.

Ἴσως ὁ Ἀντ. Γκίκας μεταχειρίστηκε τὸ ψευδώνυμο «Λουδοβίκος Φραγγίσκος δὲ λὰ Τιέρτζα, μέγας ὑπασπιστὴς ἐν τῇ αὐλῇ τῶν πριγκίπων τοῦ Σόλμς». Ἐνας στρατιωτικὸς, ὅπως ἦταν ὁ Ἀντ. Γκίκας, ποὺ πολέμησε στοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ,μποροῦσε νὰ γράφει ὅτι ἦταν ὑπασπιστὴς, ὅχι ὅμως καὶ ἓνας κληρικὸς σὰν τὸ Βούλγαρη. Ἄν ἀληθινὰ ὁ Γκίκας εἶναι ὁ συγγραφέας, θὰ βεβαιωθοῦμε μόνον τότε ὅταν θὰ μάθομε τί ἡλικία εἶχε στὰ 1771. Ὅσο γιὰ τοὺς στίχους ποὺ δημοσίευσε μαζί μὲ ἄλλους στοῦ βιβλίου «Componimenti poetici di vari autori in lode di Caterina II augustissima imperatrice di tutte le Rusie» (1771)⁸³, ὁ Legrand μᾶς πληροφορεῖ ὅτι σὲ 28 σελίδες δημοσίευσαν στίχους ἐν ὧν 14 πρόσωπα καὶ ἴσως, προσθέτομε ἐμεῖς, οἱ στίχοι τοῦ Γκίκα νὰ ἦταν λίγοι, πιθανὸν ἓνα μόνον ποίημα⁸⁴, καὶ ὁ Γκίκας θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀγνοήσει, γιατί ἄλλιῶς δὲν ξέρομε πῶς νὰ συμβιβάσωμε τὸ «χωρὶς νὰ ἐνασχολήσω πρότερον τὸ ἑμὸν πνεῦμα εἰς τὴν ποιητικὴν», ὅπως διαβάζομε στὸν πρόλογο.

Μερικοὶ στίχοι ποὺ βρίσκονται στοῦ τέλος τοῦ φυλλαδίου σχετίζονται μὲ τὸν συγγραφέα καὶ ἀξίζει νὰ τοὺς θέσομε στὴ διάθεσιν τῶν ἐρευνητῶν:

82. E. Legrand, *ἔ.δ.*, τ. Β', σ. 144, 146, 147, 148.

83. *αὐτ.*, σ. 137.

84. Τὸ ἀναφέρει ὁ Κ. Ἀμαντος, στὴ μελέτη του *Τὰ γράμματα εἰς τὴν Χίον κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν*, ποὺ μνημονεύει ὁ Π. Κανελλόπουλος (*ἔ.δ.*, σ. 909).

- Ὁ ἥρωες, ἐν ῥιπῇ, εἰς ἐμὲ τρέπει
 τοὺς ὀφθαλμοὺς Του, καὶ ἀφ' οὗ μὲ βλέπει·
 » Σὲ (λέγει) ἄνθρωπε, ἐγὼ νομίζω,
 » (Ἄν δὲν λανθάνωμαι) πῶς σὲ γνωρίζω.
 » Τοὺς χαρακτῆρας ὅπου εἶχες νέος,
 » Οἱ χρόνοι δὲν τοὺς ἥλλαξαν τελείως·
 » Ὅχι... δὲν ἀπατῶμαι... δὲν φοβοῦμαι...
 » Τὸν Σχαφιρώφ, καὶ σέ, σὰς ἐνθυμοῦμαι.
 » Καὶ τίνας, μεταξὺσας, ὁμιλίας.
 » Λοιπὸν ἐφύλαξας, ἕως τὰ τέλη,
 » Τὴν πρὸς τοὺς Ῥώσους κλίσιν; καὶ σὲ μέλει,
 » Ν' ἀκούης τὰς ἐκβάσεις τῆς Ῥωσσίας,
 » Τὰς εὐτυχεῖς, μετὰ χαρᾶς γνησίας; (σ. 31).

Ἀπὸ τοὺς στίχους αὐτοὺς φαίνεται καθαρά ὅτι ὁ συγγραφέας τοῦ ἔργου ἦταν φίλος τοῦ Σαφιρώφ, ἀλλὰ δὲν ἦταν ρώσος τὴν καταγωγὴ καὶ οὔτε νέος τὴν ἡλικία.

Τὰ πολεμικὰ συμβάντα τοῦ φυλλαδίου ἀναφέρονται στὶς μάχες ποὺ ἔδωσαν οἱ Ῥῶσοι στὸ Δούναβη, στὸ Αἰγαῖο καὶ στὴν Κριμέα. Ἴδου μερικὰ ἀποσπάσματα σχετικὰ μὲ τὴ συνεργασία τῶν Ῥώσων μὲ τοὺς Ἕλληνας:

- » Ὁ Ῥώσος, καὶ ὁ Ἕλλην ἠνωμένοι,
 » Εἰς τὸν Μωρέαν κάνουν καὶ ἐμβαίνει,
 » Τρίμηνος ταραχὴ, φρίκη δειλίας,
 » Εἰς τὰς ἐκεῖ τῶν Τούρκων φαμιλίας.
 » Ὅταν ὁ Ὀρλωβ κρίνει νὰ ἀλλάξῃ
 » Τρόπον, καὶ τὸν Σουλτᾶν ἄλλοῦ νὰ δράξῃ.
 » Πλέει λοιπὸν εὐθὺς εἰς τὸ Αἰγαῖον,
 » Καὶ τοὺς Ὀθωμανοὺς ἀγριεύει, πλέων.
 » Πολλοὺς κατακτυπᾷ, πολλοὺς σκλαβώνει,
 » Πολλοὺς εἰς τὰ νερά καταποντώνει.
 » Αἱ Νῆσοι τρέμουσι, καὶ προσκηνοῦσι,
 » Καὶ οἱ Βυζάντιοι λιμοκτονοῦσι.
 » Τέως ὁ Καπιτὰν Πασσᾶς προβαίνει,
 » Ἐξω τοῦ Ἑλλησπόντου, μὰ δὲν μένει.
 » Μόλις ἡ Ναυτικὴ μάχη ἀρχίζει,
 » Τὰς πρῶρας εἰς φυγὴν, εὐθὺς γυρίζει.
 » Ὅμως ἀνωφελῶς, καὶ τὰ ἰστία
 » Μεταχειρίζεται, καὶ τὰ κωπία.
 » Οἱ Καραβοπρηστῆρες Ῥῶσοι, ὅλον,
 » Τοῦ Τούρκου καταφλέγουσι, τὸν στόλον,

- » Ένας μηχανικὸς πολέμου Μήστωρ,
- » Τῆς συμφορᾶς τῆς Πόρτας ὁ κωλύτωρ,
- » Πρὸς ὥραν γίνεται, καὶ ἀναβάλλει.
- » Αὐτῆς τὸν ὄλεθρον, ἐν ὥρᾳ ἄλλη.
- » Καὶ ὁ στενὸς διάπλους, μὲ μυρίων,
- » Στόματα, βομβαρδῶν ἀφετηρίων,
- » Τοῦ ἔργου προξενεῖ ἀργοπορίαν,
- » Εἰς ἄλλην ἀφορμὴν, καὶ εὐκαιρίαν (σ. 16-17).

Ὁ συγγραφέας ἐπανερχεται πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἔργου στὴ συνεργασία τοῦ ρωσικοῦ στόλου μὲ τοὺς Ἕλληνας καὶ γράφει:

- » Μὲ τὸν περίφημον, Βασιλεῦ, στόλον,
- » Ὅς τις ἐξέπληξε τὸν κόσμον ὅλον,
- » Ἡ Πόρτα, μέγα μέρος τῆς φροντίδος,
- » Ἐκεῖθεν, ἔστρεψε, τῆς Προποντίδος.
- » Καὶ εἰς τὰ σπλάχνατῆς καθευρήθη,
- » Καὶ τὰς δασμοφορὰς καθυστερήθη.
- » Ὅσας ἐσύναψεν εἰς τὸ Αἰγαῖον,
- » Ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν ἐκεῖ Ῥωμαίων.
- » Ἄν δὲν ἐξέκλινε τὸ Γραικῶν γένος,
- » Ἀπὸ τὸ παλαιὸν πνεῦμα, καὶ μένος,
- » Ἠλπίζετο, ἐκ τούτου τῆς φιλίας,
- » Πολὺς καρπός, μεγάλης ὠφελείας.
- » Ἀλλὰ μετὰ τὴν τόσῃν τυραννίδα,
- » Πόσῃν νὰ ἔχητις, πρέπει, ἐλπίδα;
- » Λήμνου τὸ φρούριον Ὀρλωβ ὁ Κόμης,
- » Τὸ κατεβίασε, πολέμου νόμοις.
- » Τοὺς ὅρους ἔταξε, κατὰ συνθήκην
- » Ὀμήρου δέχεται, μετὰ τὴν νίκη.
- » Πλὴν Τούρκων παμπληθῆ, ἐξαίφνης, Στίφη,
- » Πέραθεν καθορμοῦν, μὲ πολλὰ Σκύφη,
- » Μεθ' ὧν συνάπτονται, καὶ οἱ τοῦ τόπου,
- » Διὰ βαρβαρικοῦ ἀπίστου τρόπου.
- » Αἱ πρότεροι συμβάσεις ματαιοῦνται,
- » Καὶ καταλύονται, καὶ ἀναιροῦνται.
- » Τί οἱ Γραικοὶ νὰ κάμουν; ἀποροῦσι·
- » Οἱ Ῥῶσσοι, ὡς ὀλίγοι, ἐκχωροῦσι.
- » Καὶ μὲ παραμικρὸν ζημίας βάρος,
- » Τοὺς ὑποδέχεται νῆσος ἡ Πάρος.
- » Τρέμουν οἱ Ὀμηροὶ πλὴν τρομαλέοι
- » Εὐρίσκουν, παρ' ἐλπίδα, τὰ ἐλέη,

- » Ὑπὲρ αὐτῶν λαλεῖ ἡ ἀθωότης,
 » Κάμπτεται ἡ τοῦ Ὀρλωβ γενναιότης.
 » Καὶ ὁ Γραικὸς πληρώνει μὲ τὸ αἷμα,
 » Τὸ τοῦ Ὀθωμανοῦ βάρβαρον πνεῦμα·
 » Μῆλος, Τῆνος, καὶ Νάξος προσκυνοῦσι,
 » Τὸ Ῥώσσιων, Ναυτικὸν ἐνδυναμοῦσι·
 » Καὶ νῦν ὁ νικητῆς, ὅπου ὑπάγει,
 » Ἀργυρίατε, καὶ τροφὰς συνάγει.
 » Γραικοί, καὶ Ἀλβανοί, ὁμοῦ καὶ Ῥούσσοι,
 » Στράτευμα ἓν εἰς Πάρον συγκροτοῦσι·
 » Καὶ εἰς Ἑλλάσποντον, ἐμποδισμένους,
 » Δὲν ἡμπορεῖ νὰ πλεύσῃ, οὐδ' ὁ ξένος,
 » Ἐὰν ὁ Ῥώσσιος πρὶν δὲν ἐξετάσῃ,
 » Δὲν συγχωρεῖται πλοῖον νὰ περάσῃ·
 » Ὡστε οἱ Ῥώσσοι θαλασσοκρατοῦντες,
 » Φόρτους τοὺς Τουρκικοὺς, λείαν ποιοῦντες,
 » Πλοῦτον ἀφῆρπασαν ἐκ τῶν βαρβάρων,
 » Μηλλιονίων πλέον, ἢ τεσσάρων (σ. 28-30).

Ἕνα πρόβλημα ποὺ συνδέεται στενὰ μὲ τὰ φυλλάδια εἶναι τὸ τυπογραφικό. Θέλομε νὰ δώσωμε μερικὰ ἀποδεικτικά στοιχεῖα ὅτι καὶ τὰ ἑπτὰ φυλλάδια, μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχοληθήκαμε παραπάνω, τυπώθηκαν στὴν Πετρούπολη, ποὺ ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ πρωτεύουσα τῆς Ρωσίας, καὶ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶδε τὸ φῶς στὴ Λειψία ἢ στὴ Βιέννη, ὅπως γράφουν ὁ Ζαβίρας καὶ ὁ Legrand.

Τὸ φυλλάδιο «Τὸ Ἱερὸν τῆς δόξης», ποὺ ἀναγράφει τὸν τόπο καὶ τὸ χρόνο τῆς ἐκδόσης: Πετρούπολη 1772, θὰ μᾶς βοηθήσει πολὺ νὰ ὀρίσωμε τὸν τόπο τῆς ἐκδόσης καὶ τῶν ἄλλων ἑξὶ φυλλαδίων. Τὰ τεκμήριά μας σχετίζονται μὲ τοὺς τυπογραφικοὺς χαρακτῆρες, τὸ τυπογραφικὸ χαρτὶ καὶ τὶς βινιέτες, ποὺ τὰ στολίζουν.

Μιὰ ἀπλὴ σύγκριση ποὺ κάναμε στοὺς τυπογραφικοὺς χαρακτῆρες μᾶς φανερῶνει ὅτι ὁ τυπογράφος μεταχειρίστηκε καὶ στὰ ἑπτὰ φυλλάδια τοὺς ἴδιους χαρακτῆρες, ποὺ εἶχε μεταχειριστεῖ στὸ ἔντυπο «Τὸ Ἱερὸν τῆς δόξης», πρᾶγμα τὸ ὁποῖο θεωροῦμε ἓνα πολὺ σπουδαῖο τεκμήριο.

Ἕνα ἄλλο ἰδιαίτερα ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο, ποὺ συναντοῦμε καὶ στὰ ἑπτὰ φυλλάδια, εἶναι ὅτι ὁ τυπογράφος τοποθέτησε σὲ πολλοὺς διφθόγγους τὰ πνεύματα καὶ τοὺς τόνους στὸ πρῶτο φωνῆεν. Ἴδου μερικὰ δείγματα, παρμένα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ φυλλάδια:

Τὸ Ἱερὸν τῆς δόξης: Ἐυσέβεια, ἐντυχία (σ. 6), αὐτή (σ. 7), νὰ ἔωρη (σ. 8), ἡυξήσας (σ. 11), αὔξουσι (σ. 13).

Στοχασμοί: αὐται (σ. 1), αὐτοὺς (σ. 2), Ἑυρώπην, αἷτια (σ. 3).

Ίκετηρία: Ἑυρώπην, (σ. 1), αὐτῶν (σ. 4), πάουσιν, δείχνει, λατρεία (σ. 5).

Λόγος τοῦ Παπᾶ Νικολάου: αὐτοὶ (σ. 1), τᾶντα (σ. 2), Ἑυαγγέλια, εἰς Ἰοῦ (σ. 3).

Οὐολταίρου τὸ Διεγερτικόν: Ἑυαγγέλιον, Ἑυρώπη (σ. 1), Ὀυγκρους, Ἀυθεντικά, ἀυλήν (σ. 2).

Οὐολταίρου Ἐπιστολή: πάνεις, φᾶυσιν (σ. 1), οὐδέ, ἔυλογον, ἐνουχον, ἐυγνωμοσύνη (σ. 2).

Ἰωάννου Πλοχῶφ: Ἑυρώπης, οὐράς, (σ. 1), Ἐιν' εἰς, ἔυκολα (σ. 2) κ.λπ.

Καὶ στὰ ἐπτά φυλλάδια συναντοῦμε πολλές φορές τὶς ἀντωνυμίες: μου, σου, του, της, μας κλπ. ἐνωμένες μὲ τὰ οὐσιαστικά:

Τὸ Ἰερὸν τῆς δόξης: τῶν ὀφθαλμῶνμου (σ. 6), τοῦ Θρόνουτου (σ. 7), τὴν Μοναρχίανμου, τὸν τρόποντους, τὸν ζήλοντης (σ. 8).

Στοχασμοί: θεμέλιату (σ. 4), οἱ ἐχθροίμας (σ. 3), ἡ παλιάμας (σ. 11).

Ίκετηρία: τὴν θρησκεΐαντου (σ. 4), τὰς ψυχάσμας (σ. 4), τὴν ψυχήντου (σ. 8).

Λόγος τοῦ παπᾶ Νικολάου: τὴν κεφαλὴνμου, ἡ καλήμας, τῶν δικαιωμάτωνμας.

Οὐολταίρου τὸ Διεγερτικόν: τὰς ἡμέραςμας, Ἐδικόνμας (σ. 1), οἱ ἀπόγονοίμας (σ. 4).

Οὐολταίρου Ἐπιστολή: τὸν μέγαντου, τὸ αἷμαμου, τὸν Βεζίρηντου (σ. 2).

Ἰωάννου Πλοχῶφ. Ποιήματιον: οἱ λογισμοίτου (σ. 2), τὴν ρίζαντου, ῥύστημου (σ. 3).

Ὁ Legrand σ' ἓνα σημείωμά του, ποὺ βρῆκε ὁ Φ. Ἡλιοῦ στοὺς φακέλλους τῶν Προσθηκῶν στὴν Bibliographie Hellénique, γράφει γιὰ τὰ φυλλάδια «Ίκετηρία», «Πλοχῶφ», καὶ «Οὐολταίρου Ἐπιστολή»: «Ces trois pièces sont imprimées avec les mêmes caractères, ceux de la maison Breitkopf de Leipzig. Voy. par exemple le Θέατρον πολιτικόν, et même l'Εἰσήγησις πολιτικὴ de Catherine II (livre que Zaviras dit imprimé à Saint Pétersbourg, ce qui n'est pas impossible). Les vignettes finales dans les Ίκετηρία et l'Εἰσήγησις sont identiques. Mais il ne faut pas tirer de ces ressemblances des conclusions par trop absolues; car il peut se faire que quelque imprimeur russe se soit procuré des caractères chez Breitkopf»⁸⁵. Ὁ Ἡλιοῦ δημοσίευσε τὸ σημείωμα αὐτὸ τοῦ Legrand χωρὶς καμία παρατήρηση ἢ συμπλήρωση. Ἐμεῖς δὲν μπορούμε

85. Φ. Ἡλιοῦ, ἔ.δ., σ. 307.

νὰ παραδεχτοῦμε ὅλα ὅσα γράφει ὁ Legrand. Ἔχομε νὰ παρατηρήσομε ὅτι ἐξετάσαμε καὶ συγκρίναμε τὸ «Θέατρον Πολιτικόν» (Λειψία 1785) μὲ τὰ φυλλάδια πού ἀναφέρει ὁ Legrand καὶ δὲν συμφωνοῦμε ὅτι «ces trois pièces sont imprimées avec les mêmes caractères, ceux de la maison Breitkopf». Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὑπάρχουν ὁμοιότητες στοὺς τυπογραφικοὺς χαρακτῆρες, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ διαφορές, τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ λάβομε ὑπ' ὄψιν. Μάλιστα τὶς διαφορὰς αὐτὰς τὶς συναντοῦμε καὶ σὲ ἄλλα ἔντυπα τῆς Πετρούπολης. Δὲν ἔχομε παρὰ νὰ ρίξομε μιὰ ματιὰ στὴν «Εἰσήγησι» πού δημοσίευσε ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης στὴν Πετρούπολη τὸ 1770, μαζὶ μὲ τὸ ρωσικὸ κείμενο, καὶ θὰ βεβαιωθοῦμε ἀμέσως ὅτι καὶ τὰ ἑπτὰ φυλλάδια τυπώθηκαν στὴν Πετρούπολη καὶ δὲν ἔχουν καμία σχέση μὲ τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Breitkopf τῆς Λειψίας. Ἀλλωστε ἔχομε καὶ ἄλλα τεκμήρια πού δυναμώνουν ἀρκετὰ τὴ γνώμη μας. Ἀς σταματήσομε στὸ χαρτί, μὲ τὸ ὁποῖο τυπώθηκαν καὶ τὰ ἑπτὰ φυλλάδια. Ἡ ποιότητά του εἶναι ἡ ἴδια, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι σὲ μερικὲς σελίδες εἶναι ἄσπρο, καὶ σὲ ἄλλες λίγο κιτρινωπὸ. «Τὸ Ἱερὸν τῆς Δόξης» ἔχει τὶς σελίδες 1-8 καὶ 17-24 σὲ ἄσπρο χαρτί· καὶ τὶς σ. 9-16, 25-31 σὲ κιτρινωπὸ. Τὸ φυλλάδιον «Στοχασμοὶ» ἔχει τὶς σ. 1-32 σὲ ἄσπρο χαρτί καὶ τὶς σ. 33-40 σὲ κιτρινωπὸ. Τὰ φυλλάδια «Ἱκετηρία», «Λόγος τοῦ Παπᾶ Νικολάου», «Οὐολταίρου τὸ Διεγερτικόν» καὶ «Οὐολταίρου Ἐπιστολή», εἶναι τυπωμένα μόνο σὲ ἄσπρο χαρτί, ἐνῶ τὸ φυλλάδιον «Ἰωάννου Πλοχῶφ Ποιημάτων» μόνον σὲ κιτρινωπὸ χαρτί.

Τρίτο τεκμήριο εἶναι οἱ βινιέτες. Ἐκεῖνες πού βρίσκονται στὸ «Ἱερὸν τῆς Δόξης», σ. 5 καὶ 31, ὑπάρχουν, ἡ πρώτη στὴ σ. 1 τοῦ φυλλαδίου «Ἰωάννου Πλοχῶφ», καὶ ἡ δευτέρα στὴ σ. 40 τοῦ φυλλαδίου «Στοχασμοί». Κατόπιν, τὴ βινιέτα πού συναντᾶμε στὸν τίτλο τοῦ ἔντυπου «Στοχασμοί» τὴ βρίσκομε καὶ στὸν τίτλο τοῦ φυλλαδίου «Λόγος τοῦ παπᾶ Νικολάου». Θέλομε νὰ μνημονεύσομε ὅτι καὶ ὁ Legrand παρατήρησε ὅτι οἱ βινιέτες ἀπὸ τὴν «Ἱκετηρία» καὶ τὴν «Εἰσήγησι» εἶναι ὁλόϊδιες, ἀλλὰ προσθέτει ὅτι «il ne faut pas tirer de ces ressemblances de conclusions par trop absolues». Πιστεύομε ὅμως ὅτι ἂν εἶχε ὑπ' ὄψιν του καὶ τὰ ἄλλα τεκμήρια πού ἀναφέραμε, τότε δὲν θὰ εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία.

Θέλομε νὰ προσθέσομε ἀκόμα ἓνα τυπογραφικὸ τεκμήριο: τὰ φυλλάδια 3, 4, 6, καὶ 7 ἔχουν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σελίδων στὴ μέση τῆς σελίδας πλαισιωμένους μὲ τὸ ἴδιο τυπογραφικὸ στόλισμα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα νομίζομε ὅτι μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ συμπεράνομε ὅτι καὶ τὰ ἑπτὰ φυλλάδια τυπώθηκαν, χωρὶς καμιά ἀμφιβολία, στὴν Πετρούπολη καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ δεχθοῦμε τὴ γνώμη τοῦ Ζαβίρα ὅτι οἱ «Στοχασμοί» τυπώθηκαν στὴ Λειψία, ἢ δὲ «Ἱκετη-

ρία» στη Βιέννη, στο τυπογραφείο του Baumeister, το οποίο, όπως γνωρίζουμε, μόλις το 1775 άρχισε να τυπώνει ελληνικά βιβλία⁸⁶, και ούτε τη γνώμη του Legrand ότι ή «Ίκετηρία», «Πλοχώφ», και «Ούολτέρου Ήπιστολή» δημοσιεύτηκαν στο τυπογραφείο του Breitkopf, στη Λειψία.

Με τις βιβλιογραφικές μας συμπληρώσεις ελπίζουμε ότι ξεδιαλύνουμε μερικές από τις άβασιμες πληροφορίες που κυκλοφόρησαν έως τώρα για τα επτά σπανιότατα ελληνικά φυλλάδια που είδαν το φως στην Πετρούπολη, κατά τον πρώτο ρωσο-τουρκικό πόλεμο.

Βουκουρέστι

Νέστορ Καμαριανός

---

86. E. Legrand, *ibid.*, τ. Β', σ. 203.